DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

Warszawa 10 marca 1953 | Nr 2 | Poz. 17—33

TREŚĆ:

Zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli:

Poz. 17 — Nr 11 w sprawie oszczędności stali w budownictwie.
Poz. 18 — Nr 12 w sprawie projektowania i zatwierdzania wzorów odzieży specjalnej i sprzętu ochrony osobistej.
Poz. 19 — Nr 13 w sprawie numeracji norm opracowanych w ramach prac normalizacyjnych resortu budownictwa miast i osiedli.
Poz. 20 — Nr 19 w sprawie wzmożenia akcji zbiórki i dostawy surowców wtórnych żelaza i stali w resorcie budownictwa miast i osiedli.
Poz. 21 — Nr 23 w sprawie utworzenia wydziału zaocznego przy szkole Majstrów Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli w Warszawie.
Poz. 22 — Nr 24 w sprawie wprowadzenia cennika dokumentacji technicznej wykonywanej przez biura projektowe, nadzorowane przez Centr. Zarząd Biur Projektowych Budownictwa Miejskiego.
Poz. 23 — Nr 25 w sprawie eliminowania przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych ze złomu metali.
Poz. 24 — Nr 28 w sprawie rozwiązania komisji wzorcowych remontów.
Poz. 25 — Nr 29 w sprawie podniesienia jakości wykonawstwa.

Okólniki:

Poz. 26 — Nr 1 w sprawie klasyfikowania i wyceny remanentów materiałów zbędnych dla budownictwa miejskiego.
Poz. 27 — Nr 2 w sprawie sprawozdawczości operatywnej.

Pisma okólne:

Poz. 28 — Nr 5 w sprawie stosowania farby miniowej.
Poz. 29 — Nr 6 w sprawie wykazu norm PN/B i PN/D uznanych za obowiązujące.
Poz. 30 — Nr 7 w sprawie wniosków o nabycie nieruchomości na podstawie dekretu z 26.IV.49 r. o nabywaniu nieruchomości.
Poz. 31 — Nr 9 w sprawie ubezpieczenia tuczu gospodarczego trzody chlewnej.
Poz. 32 — Nr 11 w sprawie sprawdzania zachowania obowiązujących warunków technicznych przy odbiorze robót budowlanych i instalacyjnych.
Poz. 33 — Nr 12 w sprawie wykonawstwa robót budowlanych w I kwartale 1953 r.

Komunikaty.

17.

ZARZĄDZENIE Nr 11
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 1 stycznia 1953 r.

w sprawie oszczędności stali w budownictwie.

(L. dz. D.VII/3 10474/52)

1. Podaję do wiadomości i ścisłego stosowania Instrukcję w sprawie oszczędności stali w budownictwie opartą na Zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w sprawie oszczędności blach i stali profilowej w budownictwie Nr 300 z dnia 17 września 1952 r. (Biuletyn Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 40, poz. 183), stanowiącą załącznik do niniejszego zarządzenia.
2. Ob. Ob. Naczelni Dyrektorzy Centralnego Zarządu Biur Projektowych Budownictwa Miejskiego, Centralnych Zarządów Budownictwa Miejskiego, Centralnego Zarządu Zakładów Prefabrykacji oraz Zarządu Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych zarządza ścisłe przestrzeganie powołanej instrukcji przez podległe im jednostki i personel pod rygorem odpowiedzialności służbowej, a w przypadku, gdy czyn nosi cechy przestępstwa, kierowanie sprawy na drogę postępowania karnego.
3. Przewodniczący Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych oraz Rad Technicznych, Biur Projektów obowiązani są ściśle przestrzegać postanowień instrukcji oraz umieszczać we wnioskach protokólarnych z posiedzeń na których rozpatrywano projekty z zakresu dokumentacji technicznej, wzmiankę o ich zgodności z wymaganiami instrukcji. Projekty zatwierdzone do realizacji winny być zaopatrzone w pieczątkę: „Uzgodniono z wymaganiami zarządzenia Nr 11 Ministra Budownictwa Mast i Osiedli z dnia 1 stycznia 1953 r. w sprawie oszczędności stali w budownictwie".
4. Ob. Ob. Dyrektorzy wymienieni w p. 2 wprowadzą stałą kontrolę wykonywania przepisów o oszczędności stali oraz będą począwszy od 1 kwietnia 1953 r. przedkładali przez Departament Techniki kwartalne sprawozdania z przeprowadzonej kontroli w terminie 15 dni po zakończeniu kwartału.
5. Ob. Dyrektor Naczelny Centralnego Zarządu Budownictwa Miast i Osiedli „ZOR" oraz Ob. Ob. Dyrektorzy wymienieni w p. 2 zarządzą zrewidowanie w terminie do dnia 1 lutego 1953 r. całości lub części projektów i spowodują dostosowanie tych projektów do przepisów instrukcji bądź w przypadkach technicznie i gospodarczo uzasadnionych przedstawią mi wnioski o zaniechaniu przeprowadzenia tej rewizji
6. Zarządzenie niniejsze obowiązuje od 10 stycznia 1953 r.
7. Równocześnie uchylam następujące Zarządzenia i Okólniki:
   a) Okólnik Nr 17 z dnia 8 kwietnia 1950 r. w sprawie stosowania dwuteowych belek stalowych (Dz. Urz. M. B. i O Nr 5, poz. 53),
   b) Zarządzenie Ministra Budownictwa z dnia 30 czerwca 1950 r. w sprawie stosowania nowych metod obliczania konstrukcji stalowych (Dz. Urz. M. B. i O. Nr 10, poz. 109),
   c) Zarządzenie Ministra Budownictwa z dnia 2 listopada 1950 r. w sprawie oszczędności stali w budownictwie (Dz. Urz. M B. i O. Nr 14, poz. 171),
   d) Zarządzenie Nr 23 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 27 marca 1951 r. w sprawie klasyfikowania i użytkowania stali na budowie (Dz. Urz. M. B. i O. Nr 3, poz. 23).

Minister: w/z A. Wolski

Załącznik do zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 11.

INSTRUKCJA

o oszczędzaniu stali w budownictwie.

Przy opracowaniu projektów budowli należy dokładnie przeanalizować możliwości wykonywania ich bez stosowania konstrukcji stalowych, lub w konstrukcjach o jak najmniejszej ilości stali. Stosowanie w projektach ustrojów i elementów stalowych należy ograniczyć do przypadków, gdy wymagają tego warunki techniczne, oraz gdy nie można ich zastąpić racjonalnie przez inne materiały.

I. Stosowanie odpowiednich gatunków stali.

1. Stosowanie odbioru technicznego dla stali jakościowej powinno być ograniczone do przypadków niezbędnej ko-

nieczności, stwierdzonej protokólarnie przez Radę Techniczną Biura Projektowego.

2. Na konstrukcje stalowe budowlane i przemysłowe należy stosować stal gatunków K 37 i K x bez odbioru.
3. Do konstrukcji stalowych spawanych nie należy stosować stali handlowej X.
4. Stal handlowa X powinna być używana na konstrukcje drugorzędne, jak np. schody, poręcze, stropy, o statycznym obciążeniu, płatwie, ściany ryglowe, świetlik, drabiny itp.
5. Przy projektowaniu należy stosować wymiary stali kształtowych zgodnie, ze „Zracjonalizowanym programem walcowania polskich hut żelaza na rok 1953", a przy projektowaniu ze stali o wymiarach niechodliwych i skreślonych z programem walcowania na rok 1952 należy stosować się do Zarządzenia Przewodniczącego P.K.P.G. Nr 311 z dnia 1 października 1952 r. (Biuletyn P.K.P.G. Nr 41, poz. 191).

II. Podstawy projektowania i wykonywania konstrukcji stalowych.

6. Przy projektowaniu i wykonywaniu konstrukcji stalowych należy kierować się zasadą najracjonalniejszego ujęcia koncepcyjnego i pełnego wykorzystania elementów konstrukcyjnych. Należy przestrzegać przy tym następujących norm:
   - PN/B-03200 Konstrukcje stalowe obliczenia statyczne i projektowanie.
   - PN/B-02200 Konstrukcje stalowe spawane w budownictwie, projektowanie i wykonanie.
   - PN/B-191 Konstrukcje stalowe. Warunki wykonania i odbioru.
   - PN/B-06211 Kształtowniki i konstrukcje stalowe pochodzące z rozbiórki.
7. Należy dobierać przekroje konstrukcji stalowych na podstawie dokładnych metod obliczeń, zaleca się przy tym stosowanie teorii plastyczności oraz metody nośności granicznej.
8. Zaleca się ze względu na ograniczenie zużycia blachy zastępować konstrukcje blachownicowe konstrukcjami nie wymagającymi jej stosowania lub dającymi zużycie jej w minimalnym stopniu. W szczególności w przypadkach zastępowania konstrukcji blachownicowych — kratowymi lub innymi ze stali profilowej, należy przestrzegać zasady, że ogólne zużycie stali nie powinno wykazywać wzrostu.
9. W konstrukcjach, gdzie stal arkuszowa jest materiałem podstawowym ,należy ograniczyć jej zużycie przez:
   1) wybór odpowiedniego schematu konstrukcyjnego dającego najmniejsze zużycie blach,
   zaleca się stosowanie ustrojów sztywno-wiotkich (sztywnych belek z wiotkim podwieszeniem), dające wyrównanie momentów podporowych i przęsłowych.
   2. stosowanie dokładnych obliczeń środników na ścinanie dostosowanie ich grubości do wymiaru uzyskanego z obliczeń i projektowanie pasów belek blachownicowych w ten sposób, aby w największej części mogły przenieść moment gnący — w przypadku stwierdzenia, że nie można ograniczyć lub wyeliminować użycie blach środnikowych przez stosowanie rozwiązań ażurowych, rozciętych belek profili walcowanych itp.
   3) dokładne opracowanie detali konstrukcyjnych przy wykonaniu rysunków warsztatowych i sporządzenie wykazu materiału do zamówienia uwzględniającego jak największą oszczędność zużycia blachy,
   Wymiary elementów konstrukcji stalowych należy tak określić, aby naprężenia były całkowicie wykorzystane, a odchylenia dopuszczalne są w granicach przewidzianych normą PN/B-03200.
10. Specjalną uwagę zwrócić należy na możliwość zastępowania blach arkuszowych, uniwersalnych i żeberkowych używanych do pokryć pomostów roboczych, przechodni mostów i tp. przez stosowanie rozwiązań nie wymagających użycia blach lub ograniczających ich zużycie do minimum, albo przez zastosowanie materiałów zastępczych.
    W budynkach przemysłowych należy szeroko stosować pomosty żelbetowe, jeżeli to jest ekonomicznie uzasadnione.
11. Zwiększenie grubości blachy i przekrojów stalowych belek profilowych, jako środka mającego na celu podniesienia trwałości konstrukcji, podlegających korozji jest niedozwolone, — z wyjątkiem konstrukcji podziemnych rurociągów, konstrukcji zamknięć w jazach, śluzach i innych konstrukcjach niedostępnych do przeglądu, także konstrukcji stalowych, których nie można zabezpieczyć przed korozją przez pokrycie środkami ochronnymi lub przez zastosowanie specjalnej metody wykonania np. elektrycznej ochrony.
12. Ochrona stalowych konstrukcji przed korozją powinna polegać na zapewnieniu konstrukcjom odpowiednich warunków wykonania, eksploatacji i konstrukcji.

III. Budynki halowe typu przemysłowego.

13. Należy w zasadzie wykonywać konstrukcje stalowe jako spawane, z wyjątkiem konstrukcji belek podsuwnicowych do suwnic o nośności 100 ton i więcej i do konstrukcji dźwigów ze sztywnym podwieszeniem, które mogą być wykonywane w konstrukcjach nitowanych.
    Stosowanie konstrukcji nitowanych w innych przypadkach powinno być uzasadnione techniczne i ekonomicznie.
14. Stosowanie słupów i szkieletów stalowych w konstrukcjach budynków przemysłowych i w przęsłach hal, wyposażonych w suwnice, przy rozstawie słupów poniżej 12 m, a przy braku wyposażenia w suwnice niezależnie od rozstawień słupów jest niedozwolone jeżeli konieczność ich stosowania nie jest podyktowana niebezpieczeństwem użytkowym budynków lub innymi uzasadnionymi warunkami specjalnymi.
    Wymienionym ograniczeniom nie podlegają:
    1) przęsła hal rozpiętości 33 m i więcej,
    2) przęsła hal o wysokości od podłogi do spodu dźwigarów 12 m i więcej,
    3) przęsła hal wyposażonych w suwnice wspornikowe lub dźwignie o sztywnym podwieszeniu,
    4 budynki rozbieralne i przenośne,
    5) przęsła hal wyposażonych w suwnice, o nośności 15 ton,
    6) jednokondygnacyjne budynki przemysłowe wznoszone na gruncie rodzimym (I i II kategorii) o dużej porowatości długim i nierównomiernym okresie osiadania oraz na terenach górniczych.
15. Niedozwolone jest stosowanie nośnych konstrukcji stalowych do przykryć hal na żelbetowych lub murowanych podporach o rozpiętości do 15 m włącznie, oraz w jednokondygnacjowych budynkach przemysłowych. Zalecane jest stosowanie w tych przypadkach sklepień cienkościennych o podwójnej krzywiźnie.
    Wymienionym ograniczeniom nie podlegają:
    1) przekrycia przęseł hal o rozstawieniu słupów 12 m i więcej,
    2) przekrycia przęseł przyległych do przęseł hal, w których zgodnie z p. 14 dopuszcza się stosowanie słupów i szkieletów stalowych.
    Zastosowanie stalowych konstrukcji nośnych do przekryć o rozpiętości do 12 — 15 m wymaga zezwolenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wydanego na wniosek właściwego ministra, skierowany do Głównej Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych.
16. Zaleca się stosować do przekryć kratownic stalowych, gdzie jest to ekonomicznie uzasadnione, rozwiązania bezpłatwiowe z płyt panwiowych. W przypadkach technicznie uzasadnionych dopuszczalne jest użycie belek walcowanych lub lekkich kratowych płatwi spawanych.
17. Nie należy stosować belek podsuwnicowych przy słupach żelbetowych o rozstawie do 9 m pod suwnice o nośności do 15 ton.
    Wymienionemu ograniczeniu nie podlegają:
    1) hale, w których znajdują się urządzenia wywołujące wstrząsy (kafary, młoty o sile uderzenia ponad dwietony itp.),
    2) hale wyposażone w dzwigi o sztywnym podwieszeniu,
    3) belki suwnicowe wykonywane z dwuteowników walcowanych,
18. Tężniki belek podsuwnicowych stalowych należy projektować w ustroju kratowym z ułożeniem na nich przejścia z desek.
    Stosowanie przejść z blach stalowych dozwolone jest tylko w tych miejscach, gdzie istnieje niebezpieczeństwo zapalenia się przejść.
19. Przy przebudowie, nadbudowie i odbudowie budynków stosowanie konstrukcji stalowych dozwolone jest w przypadku, gdy opierają się one na istniejących słupach stalowych lub kratownicach, niosących strop niezależnie od rozpiętości, gdy nie przewiduje się przerwania eksploatacji budynków na czas przebudowy lub nadbudowy, a także w przypadkach, w których o zastosowaniu konstrukcji decyduje nośność istniejących fundamentów.

20. W połaciach dachowych na stalowych dźwigarach kratowych, w celu zmniejszenia ich ciężaru, należy stosować płyty z lekkich (zbrojonych) betonów, oraz w przypadkach osobno uzasadnionych techniczno-ekonomicznie — płyty żelbetowe.

W przypadku uznania przez Radę Techniczną Biura Projektowego konieczności zastosowania stalowych wiązarów dachowych, zaleca się, gdzie jest to możliwe, stosować lekkie wiązary stalowe typu „O" oraz oszczędnościowe wiązary z zastosowaniem prętów okrągłych (przy zastosowaniu których należy zwrócić uwagę na konieczność zabezpieczenia konstrukcji przed zwichrzeniem i zapewnienia bezpieczeństwa w czasie montażu (a przy większych rozpiętościach — wiązary skrzynkowe spawane z profilii kątowych dla elementów ściskanych.

21. Stosowanie szkieletów stalowych w wielopiętrowych budynkach przemysłowych, dla których, ze względu na rodzaj produkcji, warunki terenowe, specyficzne warunki bezpieczeństwa i względy konstrukcyjne zastosowanie innych konstrukcji jest niemożliwe lub nieracjonalne, jest dopuszczalne po uzyskaniu zezwolenia w trybie przewidzianym w końcowym zdaniu p-tu 15.

IV. Wielokondygnacjowe budynki mieszkalne i użyteczności publicznej.

22. W budownictwie mieszkaniowym, obrotu towarowego, użyteczności publicznej, socjalnym i społecznym, stosowanie szkieletów o konstrukcji stalowej do 8 kondygnacji włącznie jest niedozwolone. Zaleca się stosować w przypadkach gdzie jest to możliwe, budynki wielokondygnacjowe (ponad 8 kondygnacji) w konstrukcji żelbetowej ze sztywnym uzbrojeniem.

Zastosowanie szkieletów o konstrukcji stalowej do 8 kondygnacji włącznie wymaga zezwolenia udzielonego w trybie przewidzianym w końcowym zdaniu p-tu 15.

23. Do wypełnienia ścian budynków szkieletowych należy szeroko stosować mury lekkie (szczelinowe), dziurawkę wielootworową, pustaki żużlowo-wapienne oraz inne lekkie materiały nadające się do tego celu.

24. W celu odciążenia szkieletów budynków wielokondygnacyjnych od ciężaru zewnętrznych ścian z cegły o grubości 1 cegły i więcej, zaleca się przy wysokości do 15 m projektować je jako niosące ciężar własny, przy czym mogą się one łączyć ze szkieletem tylko dla przekazania obciążeń poziomych i zabezpieczenia statyczności.

25. Przy projektowaniu konstrukcji szkieletowych zaleca się tam, gdzie jest to ekonomicznie uzasadnione, uwzględniać możliwość wykonania górnych kondygnacji, jako nadbudowy murowanej, posadowionej na części dolnej szkieletowej.

26. Zabrania się stosowania nadproży z belek stalowych w ścianach murowanych z wyjątkiem belek krótkich i spawanych z odpadków użytkowych zgodnie z § 31 Instrukcji.

27. Zabrania się projektowania i stosowania stropów na dźwigarach stalowych. Wyjątek od tego zakresu stanowią:
1) budynki odbudowywane,
2) budynki adaptowane,
3) budynki mieszkalne i biurowe w częściach o rzucie poziomym łukowym,
4) obiekty w budownictwie rozproszonym.

28. Przy projektowaniu budynków murowanych należy:
1) stosować w jak najszerszym zakresie konstrukcje stropowe z elementów prefabrykowanych,
2) stosować zamiast elementów stalowych lub zbrojonych arkady, łuki i sklepienia tam, gdzie warunki na to pozwalają,
3) pola międzybelkowe między belkami stalowymi w pomieszczeniach, gdzie względy użytkowe nie stają temu na przeszkodzie, (np. piwnice), wykonywać sklepione (ze strzałką) zamiast zbrojonych płyt płaskich,
4) w przypadkach konieczności zastosowania podciągów i belek stalowych projektować je jako belki obetonowane.

29. Niezależnie od oszczędnego projektowania stali w konstrukcjach, należy ograniczyć zużycie stali dla innych celów w budownictwie, przede wszystkim w odniesieniu do krat, ram okiennych, drzwi, bram, parapetów, balustrad, ogrodzeń itp. Elementy te powinny być zastępowane przede wszystkim elementami prefabrykowanymi.

V. Gospodarka odpadami stali w budownictwie.

30. Odpadki stali na budowie należy klasyfikować na użytkowe, tj. nadające się do wykorzystania na budowie i na nieużytkowe, do których zalicza się resztki (odcinki) stali nadające się tylko do przetopienia na złom.

Odpadki użytkowe należy zgłaszać do Centrali Złomu w myśl zasad Zarządzenia Ministra B. M. i O. Nr 3 z lutego 1951 r. w sprawie planowej zbiórki i dostawy złomu stalowego oraz żelaznego.

31. Do odpadków użytkowych zalicza się:
1) odcinki stali kształtowej proste (względnie wyprostowane) z nieodkształconym profilem poprzecznym o długości ścianki:
od 0,9 m do 3,0 m przy profilach NP 8—16
„ 2,0 m „ „ NP 18—24
„ 2,0 m „ „ NP 26—40,
2) odcinki stali prętowej okrągłej, żebrowanej i innej o długości od 1,0 m wzwyż,
3) resztki blach stalowych bez znacznych odkształceń o szerokości do 1,50 m i długości od 1,5 m wzwyż,
4) bednarka gorąco walcowana w wiązkach i kręgach, względnie w odcinkach o długości od 1,25 m wzwyż.

Profile stali kształtowej powyżej NP 18 powinny być wykorzystane na belki spawane, natomiast profile poniżej NP 18 należy z reguły wykorzystywać na nadproża okienne, drzwiowe albo jako materiał do robót kowalskich ślusarskich itp.

Odcinki stali prętowej powinny być wykorzystane do robót kowalskich.

Podane wyżej wymiary odpadków mają charakter orientacyjny. W przypadkach zatem, gdy istnieje możliwość użycia odpadków o mniejszych wymiarach, należy je również traktować jako użytkowe.

32. Wszystkie odpadki powinny być sortowane i magazynowane na specjalnym miejscu wydzielonym na ten cel. Zbrojenie i sortowanie odpadków na użytkowe i złom powinno się odbywać bieżąco i możliwie przez jedną i tą samą osobę.

33. Przy opracowaniu rysunków roboczych dla dostosowania ich do istniejącego asortymentu stali, jak również przy zmianie profilu stali w trakcie budowy, dodatkowe jej zużycie w konstrukcjach nie powinno przekraczać 3% wagi elementów konstrukcyjnych, w których wprowadzone były zmiany (filary, belki, wiązary itp.).

34. Należy dokonywać zamówień stali na konstrukcje stalowe, przy ścisłym określeniu wymiarów długości oraz przestrzegać zasady, że waga stali przeznaczonej na odpadki może przekroczyć dla stali profilowej:
1) 3% — przy zamówieniach stali o ściśle określonych wymiarach długości,
2) 5% — przy zamówieniach stali o długościach handlowych.

35. Zamówienia stali stosowanej na blachy węzłowe, stopowe itp. powinny być oparte na opracowaniach rysunkowych rozkrojów blach arkuszowych uwzględniających jak największą oszczędność zużycia stali.

18.

ZARZĄDZENIE Nr 12
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI
z dnia 24 stycznia 1952 r.

w sprawie projektowania i zatwierdzania wzorów odzieży specjalnej i sprzętu ochrony osobistej.

(L. dz. D.VII/7/10222/52)

W związku z § 7 zarządzenia Nr 322 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dn. 6.X. 1952 r. w sprawie projektowania i zatwierdzania wzorów odzieży specjalnej i sprzętu ochrony osobistej (Biuletyn P.K.P.G. Nr 42, poz. 204) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wzory odzieży specjalnej i sprzętu ochrony osobistej pracowników zakładów i budów projektują naczelni inżynierowie przy współudziale referentów bezpieczeństwa ruchu i załóg stosownie do wymagań bezpieczeństwa i higieny pracy. Projektowane wzory przedsiębiorstwa przesyłają przez właściwe jednostki nadrzędne do nadzorujących je Centralnych Zarządów.

§ 2 Centralne Zarządy rozpatrują nadesłane przez przedsiębiorstwa projekty wzorów odzieży specjalnej i sprzętu ochrony osobistej lub projektują nowe wzory, po czym po

uzyskaniu opinii właściwych branżowych instytutów naukowych, przedkładają je Ministerstwu Budownictwa Miast i Osiedli — Departament Techniki.

§ 3. Departament Techniki, po przeanalizowaniu otrzymanych projektów oraz po uzgodnieniu ich z właściwymi branżowymi instytutami naukowymi, przesyła je Centralnemu Instytutowi Ochrony Pracy do zatwierdzenia.

§ 4. Za wykonanie niniejszego zarządzenia odpowiedzialni są bezpośrednio: w podległych zakładach i na budowach naczelni inżynierowie, w Centralnych Zarządach — starsi inspektorzy bezpieczeństwa ruchu, w Ministerstwie Naczelnik Wydziału Bezpieczeństwa i Higieny Pracy.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 24 stycznia 1953 r.

Minister: w/z **A. Wolski**

19.

ZARZĄDZENIE Nr 13
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 24 stycznia 1953 r.

w sprawie numeracji norm opracowywanych w ramach prac normalizacyjnych resortu Budownictwa Miast i Osiedli.

(L. dz. D.VII/Wn/428/53)

W związku z przepisem § 5 Instrukcji o organizacji i komórek normalizacyjnych w resortach, stanowiącej załącznik do Zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 343 z dnia 30 sierpnia 1951 r. (Biuletyn PKPG Nr 24, poz. 256), w dalszym ciągu niniejszego zarządzenia nazywanej Instrukcją, zarządza się stosowanie następujących zasad numeracji norm opracowywanych w ramach prac normalizacyjnych resortu:

§ 1. Projekty norm opracowywane w ramach prac normalizacyjnych resortu niezależnie od rodzaju norm (państwowe, resortowe i zakładowe) powinny być numerowane zgodnie z wymaganiami Polskich Norm:

PN/N — 02001 — „Wytyczne opracowywania norm. Określenia i normy przedmiotowe",
PN/N — 02002 — „Wytyczne opracowywania norm. Forma graficzna",
PN/N — 02020 — „Normy wewnętrzne. Zasady budowy numerów norm".

§ 2. Numeracja norm resortowych i zakładowych oparta jest na systemie numeracji porządkowej (a nie działowej — według grup zagadnień i kolejnym numerowaniu norm w grupach).

§ 3. Numery porządkowe norm resortowych i zakładowych ustalają właściwe centralne zarządy lub instytuty w granicach numerów określonych w rozdzielniku, stanowiącym załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 4. Numery poszczególnych norm ustalają centralne zarządy lub instytuty po otrzymaniu z Departamentu Techniki do wykonania zatwierdzonych przez PKPG rocznych planów opracowania norm.

§ 5. Numery norm powinny być umieszczone w odpowiednich rubrykach planu wykonawczego prac normalizacyjnych oraz w metrykach poszczególnych norm opracowywanych na formularzach określonych w § 12 Instrukcji.

§ 6. Zmiana numeracji norm po złożeniu planów wykonawczych prac normalizacyjnych w Departamencie Techniki nie może być dokonywana bez uprzedniego uzgodnienia z Departamentem Techniki.

§ 7. Symbolem resortu, stanowiącym jeden z członów numeru normy jest skrót literowy nazwy Ministerstwa — MBMO, symbole zaś jednostek (centralnych zarządów lub instytutów) stosowane w numerach norm zakładowych określone są w rubryce czwartej rozdzielnika, o którym mowa w § 3 niniejszego zarządzenia.

§ 8. W przypadku odstąpienia od opracowania projektu normy, dla której numer był ustalony, numer ten należy wykorzystać, po uzgodnieniu z Departamentem Techniki, dla oznaczenia innej normy, dla której numer nie był ustalony w planie wykonawczym prac normalizacyjnych (np. w przypadku opracowania projektu normy nieprzewidzianej w planie).

§ 9. Przesunięcie terminu opracowania projektu normy na rok następny nie powoduje zmiany numeru ustalonego dla tej normy.

§ 10. Norma resortowa zachowuje nadany jej numer porządkowy do czasu jej uchylenia lub uznania za normę państwową. (Polską Normę).

§ 11. Nowelizacja normy resortowej nie powoduje zmiany jej numeru porządkowego.

§ 12. W przypadku uznania normy zakładowej za normę resortową, bez zmiany jej treści lub z wprowadzeniem zmiany, normę resortową należy oznaczyć numerem porządkowym, jakim była oznaczona norma zakładowa.

§ 13. Przykłady oznaczenia normy resortowej o porządkowym numerze 24 ustalonej w roku 1953:
numer na stronie tytułowej normy RN — 53
MBMO — 24

numer na stronie nietytułowej normy

RN — 53 MBMO — 24.

§ 14. Norma zakładowa zachowuje nadany jej numer porządkowy do czasu jej uchylenia lub uznania za normę resortową lub państwową.

§ 15. Nowelizacja normy zakładowej nie powoduje zmiany jej numeru porządkowego.

§ 16. Przykłady oznaczenia normy zakładowej o porządkowym numerze 3502 ustalonej w roku 1953 przez Centralny Zarząd Biur Projektowych:
numer na stronie tytułowej normy ZN — 53
MBMO/5 — 3502

numer na stronie nietytułowej ZN-23/MBMO 5-3502. Cyfra 5 w obu przykładach oznacza, łącznie z symbolem literowym resortu, symbol instytucji ustalającej normę — Centralny Zarząd Biur Projektowych.

§ 17. Projekty norm resortowych lub zakładowych przewidzianych do zgłoszenia do Przewodniczącego PKPG z wnioskiem o uznanie ich za normy państwowe w trybie § 21 Instrukcji należy oznaczać zgodnie z przepisami niniejszego zarządzenia jako normy resortowe lub zakładowe (w zależności od tego, jaki będzie zakres ich stosowania w ramach resortu) do czasu uznania ich za normy państwowe.

§ 18. W przypadku nowelizacji normy państwowej, zmianę której dokonywuje się w ramach prac normalizacyjnych resortu, projekt nowelizowanej normy należy oznaczać numerami PN, jakimi była oznaczona norma przed zmianą. Powyższe dotyczy tylko norm oznaczonych pięciocyfrowym numerem porządkowym. Przy zmianie zaś norm państwowych oznaczonych numerami porządkowymi o mniejszej ilości cyfr, według systemu numeracji norm, który obecnie został zmieniony należy zwracać się do Departamentu Techniki o nadanie normie nowego numeru w porozumieniu z Polskim Komitetem Normalizacyjnym.

§ 19. Niezależnie od oznaczenia norm numerami porządkowymi należy w celu ułatwienia właściwego kompletowania norm oznaczyć je symbolami klasyfikacji dziesiętnej, opierając się na tablicach klasyfikacji dziesiętnej Głównego Instytutu Dokumentacji Naukowo Technicznej. Symbole tej klasyfikacji należy umieszczać na stronie tytułowej normy w sposób dotychczas stosowany w Polskich Normach (przykład PN/N-02020).

§ 20. Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 grudnia 1952 r.

Minister: w/z **A. Wolski**

Załącznik do Zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 13.

ROZDZIELNIK

numerów porządkowych norm (RN i ZN) według jednostek organizacyjnych resortu budownictwa miast i osiedli oraz symboli tych jednostek dla oznaczania norm zakładowych.

L. p.	Nazwa jednostki organizacyjnej resortu	Nr Nr porządkowe norm	Symbol jednostk.
1	Centralny Zarząd Zakładów Prefabrykacji	1 — 1000	MBMO/1
2	Centralny Zarząd Sprzętu i Mechanizacji Budownictwa Miejskiego	1001 — 2000	MBMO/2
3	Centralny Zarząd Robót Instalacyjnych Budownictwa Miejskiego	2001 — 3000	MBMO/3
4	Centralny Zarząd Robót Inżynieryjnych	3001 — 3500	MBMO/4
5	Centralny Zarząd Biur Projektowych Budownictwa Miejskiego	3501 — 5000	MBMO/5
6	Centralny Zarząd Budownictwa Miejskiego — Warszawa	5001 — 5500	MBMO/6
7	Centralny Zarząd Budownictwa Miejskiego — Południe	5501 — 6000	MBMO/7
8	Centralny Zarząd Budownictwa Miejskiego — Północ	6001 — 6500	MBMO/8
9	Centralny Zarząd Budownictwa Miejskiego — Zachód	6501 — 7000	MBMO/9
10	Centralny Zarząd Budownictwa Miejskiego — Śląsk	7001 — 7500	MBMO/10
11	Instytut Budownictwa Mieszkaniowego	7501 — 8000	MBMO/11
12.	Instytut Urbanistyki i Architektury	8001 — 8500	MBMO/12
13	Rezerwa Ministerstwa	8501 —10000	

20.

ZARZĄDZENIE Nr 19

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 28 stycznia 1953 r.

w sprawie wzmożenia akcji zbiórki i dostawy surowców wtórnych żelaza i stali w resorcie budownictwa miast i osiedli.

(L. dz. CZZ/93/2922/53)

W wykonaniu postanowień Uchwały Prezydium Rządu Nr 1210/52 z dnia 27.XII.1952 r. w sprawie dodatkowych dostaw surowców wtórnych żelaza i stali oraz w sprawie powołania pełnomocników do spraw surowców wtórnych żelaza i stali oraz metali nieżelaznych oraz w uzupełnieniu Zarządzenia Nr 189 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 1.X.1952 roku w sprawie dostawy złomu stalowego i żeliwnego w 1953 roku w resorcie budownictwa miast i osiedli zarządza się, co następuje:

§ 1. 1) Powołuje się z dniem 1.I.1953 roku Pełnomocnika Ministra Budownictwa Miast i Osiedli do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych, zwanego w dalszym ciągu Pełnomocnikiem.

2) Do zadań Pełnomocnika należy koordynowanie oraz nadzór nad zbiórką i dostawą surowców wtórnych żelaza i stali i metali nieżelaznych przez przedsiębiorstwa nadzorowane przez Centralny Zarząd Budownictwa Miejskiego — Warszawa, Południe, Północ, Zachód, Śląsk, Centralny Zarząd Robót Instalacyjnychi, Centralny Zarząd Robót Inżynierskich, Centralny Zarząd Zakładów Prefabrykacji, Centralny Zarząd Sprzętu i Mechanizacji i Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych, zwanych w dalszym ciągu Zarządzenia Centralnymi Zarządami.

§ 2. Dyrektorzy Centralnych Zarządów wyznaczą odpowiedzialnego pracownika kierującego sprawami związanymi za zbiórką surowców wtórnych.

§ 3. 1) Powołane w przedsiębiorstwach Zarządzeniem Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 186 z dnia 27.9.1952 r. zakładowe Komitety do Spraw Złomu przemianowuje się z dniem 1.I.1953 r. na Komitety do Spraw Surowców Wtórnych.

2) Pełnomocnik opracuje do dnia 15.II.1953 r. ramową instrukcję odnośnie zakresu działalności i usprawnień komitetów.

§ 4. 1) Upoważnia się dyrektorów przedsiębiorstw do premiowania pracowników, wyróżniających się przy organizacji zbiórki i dostaw surowców wtórnych.

2) Premię wypłaca przedsiębiorstwo ze środków uzyskanych ze sprzedaży surowców wtórnych. Na cele premiowania przeznacza się kwotę 1 zł. (jeden) od każdej sprzedanej tony.

3) Premiowanie, o którym mowa w ust. 1 następuje niezależnie od premiowania, przewidzianego zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 288 z dnia 8.IX.1952 r. w sprawie premiowania pracowników, zatrudnionych bezpośrednio przy zbiórce i załadunku złomu.

§ 5. Centralne Zarządy skorygują plany dostaw złomu na rok 1953 w ten sposób, by dostawy w I kwartale 1953 r. nie były mniejsze od ilości przewidzianych ¼ rocznego planu dostaw.

§ 6. Niezależnie od obowiązku, wynikającego z przepisu § 8 Instrukcji Ministersstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 10.X.1952 r. L. dz. CZZ 93/38649/52 Centralne Zarządy wydadzą nadzorowanym przedsiębiorstwom polecenie składania właściwej terytorialnie Rejonowej Zbiornicy Złomu meldunków telefonicznych lub telegraficznych o każdej dokonanej wagonowej wysyłce złomu, podając nazwę nadawcy z wyraźnym określeniem Ministerstwa, wagi wysłanego złomu i jego rodzaju.

§ 7. Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 stycznia 1953 r.

Minister: R. Piotrowski

21.

ZARZĄDZENIE Nr 23

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 3 lutego 1953 r.

w sprawie utworzenia Wydziału Zaocznego przy Szkole Majstrów Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli w Warszawie.

(L. dz. D.XIV/412/1187/53)

Na podstawie ust. I lit. d Uchwały Nr 448 Prezydium Rządu z dnia 23 czerwca 1951 r. w sprawie ustroju szkolnictwa zawodowego (Monitor Polski Nr A-59, poz. 776) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się przy Szkole Majstrów Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli w Warszawie, ul. Złota 58 Wydział Zaoczny Szkoły Majstrów w grupie budowlanej.

§ 2. Na wydział Zaoczny mogą być przyjmowani kandydaci, którzy wykażą się świadectwem ukończenia 7 kl. szkoły podstawowej, 5-letnią praktykę w budownictwie, względnie 2-letnią praktykę po uzyskaniu świadectwa robotnika wykwalifikowanego.

Pierwszeństwo w przyjmowaniu mają przodownicy pracy i racjonalizatorzy.

§ 3. Nauka na wydziale zaocznym Szkoły Majstrów trwa półtora roku (3 semestry).

§ 4. Szczegółowe wytyczne dotyczące wydziału zaocznego zawiera instrukcja stanowiąca załącznik do zarządzenia.

§ 5. Po złożeniu egzaminów końcowych uczniowie otrzymują świadectwa uprawniające ich do wykonywania zawodu na stanowisku majstra.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1953 r.

Minister: R. Piotrowski

Załącznik do Zarządzenia Nr 23 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

INSTRUKCJA

w sprawie nauki na Wydziale Zaocznym przy Szkole Majstrów Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli.

W celu podniesienia kwalifikacji robotników i pracowników budowlanych dla zwycięskiej realizacji zadań Planu Sześcioletniego — w zakresie potrzeb budownictwa dla gospodarki narodowej — tworzy się Wydział Zaoczny przy Szkole Majstrów.

I. Warunki przyjęcia.

Na wydział ten przyjmuje się pracowników przedsiębiorstw podległych Ministerstwu Budownictwa Miast i Osiedli oraz nadzorowanych przez Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych.

Kandydaci ubiegający się o przyjęcie na Wydział Zaoczny składają za pośrednictwem swego zakładu pracy dokładnie wypełniony formularz według podanego wzoru, z dołączeniem następujących dokumentów:

1) świadectwa urodzenia (w uwierzytelnionym odpisie),
2) własnoręcznie napisanego życiorysu,
3) świadectwo ukończenia 7 kl. szkoły podstawowej (w odpisie),
4) zaświadczenia z zakładu pracy,
5) zaświadczenia z odbycia 5 lat praktyki, lub odpisu świadectwa robotnika wykwalifikowanego i zaświadczenia z 2-letniej pracy na tym stanowisku,
6) fotografii formatu 5 x 3,5.

Dyrekcje przedsiębiorstw podległych Ministerstwu Budownictwa Miast i Osiedli oraz nadzorowanych przez Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych — nadeślą wykazy zakwalifikowanych pracowników oraz ich dokumenty do wydziału Zaocznego przy Szkole Majstrów w Warszawie, ul. Złota 58 w termnie wskazanym przez dyrekcję Szkoły Majstrów.

II. Egzamin wstępny.

Kandydaci, których podania wpłynęły do dyrekcji Szkoły Majstrów — zostaną wezwani do Warszawy na egzamin wstępny i pierwszą konsultację, gdzie otrzymają decyzję o ostatecznym przyjęciu na Wydział Zaoczny, w zależnosci od wyniku egzaminu wstępnego, bliższe informacje, oraz rady i wskazówki, co do szkolenia systemem zaocznym(korespondencyjnie).

III. Program nauki.

Program nauki na Wydziale Zaocznym obejmuje następujące przedmioty:
rysunek zawodowy, materiałoznawstwo, maszyny i sprzęt budowlany, podstawy statyki i wytrzymałość materiałów, wykonawstwo, organizacja i planowanie robót, normowanie pracy, prawo budowlane i prawo pracy, matematyka, język polski, marksizm-leninizm, historia ruchu robotniczego, bezpieczeństwo i higiena pracy, nauka o Konstytucji.

IV. Nauka i praca uczniów.

Nauka na Wydziale Zaocznym odbywa się korespondencyjnie, pod kierunkiem Dyrekcji Szkoły Majstrów i trwa 1 i pół roku z podziałem na 3 semestry-półroczne.

Nauka na Wydziale Zaocznym polega na samokształceniu się w oparciu o skrypty i pomoce naukowe otrzymane z Wydziału Zaocznego oraz na pisemnym lub rysunkowym wykonaniu zadanych ćwiczeń i wypracowań kontrolnych. W czasie trwania nauki uczeń otrzymuje pomoc ze strony nauczycieli zaangażowanych do pracy na Wydziale Zaocznym, którzy regularnie sprawdzają i oceniają wypracowania kontrolne i w zależności od potrzeby udzielają uczniowi pomocy w nauce w postaci omówienia pracy oraz rad i wskazówek w konsultacjach zbiorowych i indywidualnych.

Za przysłane pomoce naukowe, które się stają własnością ucznia — uczestnicy Wydziału Zaocznego wnoszą opłatę w kwocie 15 zł. miesięcznie.

Za pierwsze dwa miesiące wnoszą oni opłatę jednorazowo — po przyjęciu ich na Wydział Zaoczny po złożenym egzaminie wstępnym.

V. Egzaminy semestralne i końcowe.

Po każdym semestrze przeprowadzane są trzydniowe konsultacje w siedzibie Szkoły Majstrów w Warszawie oraz egzamin semestralny z przerobionego w ciągu tego okresu materiału.

Po złożeniu egzaminu semestralnego z wynikiem pomyślnym — uczeń przechodzi na semestr następny, a po zakończeniu nauki i zdaniu egzaminu końcowego co najmniej z wynikiem dostatecznym otrzymuje świadectwo uprawniające go do wykonywania zawodu na stanowisku majstra w państwowych i społecznych przedsiębiorstwach budowlanych.

VI. Zadania Centralnych Zarządów i Zjednoczeń.

Centralne Zarządy i Zjednoczenia oraz Zarządy Budowlane podległe Ministerstwu Budownictwa Miast i Osiedli, jak również nadzorowane przez Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych, winny otoczyć uczniów Wydziału Zaocznego specjalną opieką i w związku z tym:

a) przeprowadzą przy pomocy podstawowej organizacji partyjnej P.Z.P.R., Rady Zakładowej, Wydziału Kadr i Komórki szkoleniowej — nabór po uprzednim zapoznaniu kandydatów z treścią zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli i niniejszą Instrukcją w sprawie nauki na Wydziale Zaocznym i prześlą do Wydziału Zaocznego wykazy uczniów wraz z dokumentami w terminie wskazanym przez dyrekcję Szkoły Majstrów w Warszawie — zgodnie z punktem 1 Instrukcji.
b) zapewnią — w miarę możliwości uczniom Wydziału Zaocznego stałość pracy, unikając przerzutów do innych miejscowości.
c) odciążą ich od wszelkich zajęć dodatkowych,
d) delegują na czas egzaminu wstępnego, konsultacji i egzaminu w okresie semestralnym, jak również na egzamin końcowy do 9 dni łącznie w ciągu roku kalendarzowego.

Kierownicy Komórek szkoleniowych powinni być w stałym kontakcie z uczniami oraz utrzymywać łączność z Wydziałem Zaocznym, oraz dążyć do tego, by rozpoczęta przez ucznia nauka mogła być kontynuowana oraz zakończona w oznaczonym terminie.

22.

ZARZĄDZENIE Nr 24
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 7 lutego 1953 r.

w sprawie wprowadzenia cennika dokumentacji technicznej wykonywanej przez biura projektowe, nadzorowane przez Centralny Zarząd Biur Projektowych Budownictwa Miejskiego.

(L. dz. CZ/Tw/761/53)

W wykonaniu Uchwały Prezydium Rządu Nr 111/52 z dnia 1 marca 1952 r. w sprawie zmiany systemu płac w państwowych biurach projektów (Monitor Polski Nr A-22, poz. 284) i w związku z Zarządzeniem Przewodniczącego PKPG Nr 23 z dnia 21.I.53 r. w sprawie przeliczenia planu inwestycyjnego i planu budownictwa na 1953 r. (Zał. Nr 2 pkt. 1 zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się nowy cennik dokumentacji technicznej w zakresie budownictwa miejskiego, a mianowicie: architektury, konstrukcji, wewnętrznych instalacji sanitarnych, ogrzewniczych i elektrycznych, stnowiący załącznik do Zarządzenia. *)

§ 2. Dokumentację techniczną nie objętą załączonym cennikiem należy wyceniać w oparciu o obowiązujące biura projektowe normy nakładu pracy przy sporządzaniu dokumentacji, względnie normy jednorazowe zakładowe, stosując stawkę godzinową 20,14 zł. za normatywną godzinę pracy (łącznie z narzutem na koszty nakładowe przedsiębiorstwa).

§ 3. Do Tabel cennika (§ 1) i stawki godzinowej (§ 2) należy stosować 25% zwyżkę cen dokumentacji technicznej.

§ 4. Zarządzenie obowiązuje:
§ 1 i § 2 od dnia 1 stycznia 1953 r.
§ 3 od dnia 4 stycznia 1953 r.

Minister: **R. Piotrowski**

*) Cennik został rozesłany do Biur Projektów resortu budownictwa miast i osiedli i za ich pośrednictwem do inwestorów.

23.

ZARZĄDZENIE Nr 25
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 10 lutego 1953 r.

w sprawie eliminowania przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych ze złomu metali.

(L. dz. CZZ 93/1356/53)

W związku z uchwałą Nr 982 Prezydium Rządu z dnia 15.XI 52 w sprawie eliminowania przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych ze złomu metali (Monitor Polski Nr A-100, poz. 1526) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zabrania się przedsiębiorstwom przerabiania i wysyłania złomu zawierającego przedmioty wybuchowe i niebezpieczne.

§ 2. Za przedmioty wybuchowe uważa się wszelkie przedmioty o charakterze wojskowym i wojennym, które z uwagi na właściwości stwarzają niebezpieczeństwo wybuchu zarówno przy manipulacji, jak i przy zetknięciu z wysoką temperaturą np.: wszelkiego rodzaju pociski, bomby lotnicze, pięści pancerne, miny nierozbrojone, oporowrotniki, zagwożdżone zamki i lufy, łuski artyleryjskie i karabinowe, czerepy pocisków oraz wszelkiego rodzaju przedmioty, w których znajdują się resztki środków wybuchowych.

§ 3. Za przedmioty niebezpieczne uważa się wszelkie przedmioty o charakterze przemysłowym, które ze względu na swą zawartość, stanowią niebezpieczeństwo przy zetknięciu z wysoką temperaturą np. butle stalowe, beczki, gaśnice, rury zamknięte i inne.

§ 4. W przypadku ujawnienia w złomie przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych bądź podejrzanych o te właściwości posiadacz złomu powinien znaleziony przedmiot odpowiednio zabezpieczyć, umieszczając go w specjalnym pomieszczeniu po uprzednim oznaczeniu farbą olejną i wciągnięciu do odpowiedniej ewidencji. Przenoszenie tych przedmiotów powinno być dokonywane bezwzględnie przy zachowaniu wszelkich koniecznych środków ostrożności, z wykluczeniem rzucenia przedmiotów lub uderzania jednego przedmiotu o drugi.

§ 5. Zabrania się przedsiębiorstwom samodzielnego unieszkodliwiania przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych. Unieszkodliwienia ujawnionych w złomie przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych dokonywują właściwe jednostki wojskowe na wniosek posiadacza tych przedmiotów.

Kopię protokółu, sporządzonego z czynności unieszkodliwienia przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych jednostka wojskowa przekazuje posiadaczowi złomu, zgodnie z § 5, pkt. 2 Uchwały Nr 982 Prezydium Rządu.

§ 6. Przedsiębiorstwa zobowiązane są do dołożenia wszelkich starań, by do wysyłanego złomu nie dostały się przedmioty wybuchowe i niebezpieczne.

Każda przesyłka złomu, nadana koleją, powinna być zaopatrzona przez nadawcę przesyłki w trwale umocowana na wagonie tabliczką z napisem: „Wolne od przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych — skontrolowano".

Na tabliczce powinien być uwidoczniony podpis kontrolującego i odcinek pieczątki nadawcy pod podpisem, a treść tabliczki należy powtórzyć w awizie. Za dokonany ładunek, zgodny z treścią tabliczki, odpowiadają osoby, zatrudnione przy załadowaniu przesyłki i kontrolujący.

§ 7. W przypadku protokólarnego stwierdzenia przez odbiorcę obecności w złomie przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych, ma on prawo obciążyć kosztem ich unieszkodliwienia nadawcę przesyłki.

§ 8. Odlewnie, zużywające złom do dalszej produkcji, zobowiązane są do przeprowadzenia przed jego przetopem ostatecznej kontroli, czy nie zawiera przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych.

§ 9. Przedsiębiorstwa i odlewnie uregulują szczegółowo zakres obowiązków pracowników, zatrudnionych przy zbiórce, przerobie i wysyłce złomu na podstawie przepisów zarządzenia.

§ 10. O ujawnionych przypadkach wykroczenia przeciwko postanowieniom niniejszego zarządzenia lub przepisów na jego podstawie wydanych, a w szczególności niezabezpieczenia przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych lub ich przesyłania, należy bezzwłocznie zawiadomić organa, powołane do ścigania przestępstw.

§ 11. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1953 r.

Minister: R. Piotrowski

24.

ZARZĄDZENIE Nr 28
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 12 lutego 1953 r.

w sprawie rozwiązania Komisji Wzorcowych Remontów.

(L. dz. VIII 2/482/52)

W związku z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 377 z dnia 10 grudnia 1952 r. zmieniającym zarządzenie w sprawie wzorcowych remontów, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozwiązuję się z dniem 1 stycznia 1953 r. Komisje Wzorcowych Remontów przy Departamencie Głównego Mechanika i Energetyka, powołana zarządzeniem Nr 132 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 listopada 1951 r. w sprawie powołania komisji wzorcowych remontów sprzętu budowlanego (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 15, poz. 139).

2. Departament Głównego Mechanika i Energetyka przejmie od dnia 1 stycznia 1953 r. wszelkie akta Komisji.

§ 2. 1. Poleca się Dyrektorom Centralnych Zarządów rozwiązanie z dniem 1 stycznia 1953 r. Komisji Wzorcowych Remontów przy centralnych zarządach oraz przejęcie wszelkich akt Komisji przez służbę głównego mechanika i energetyka.

2. Dyrektorzy przedsiębiorstw, przy których działają zakładowe Komisje Wzorcowych Remontów, rozwiążą te Komisje z dniem 1 stycznia 1953 r.

3. Odpisy decyzji o rozwiązaniu Komisji Wzorcowych Remontów należy przesłać do Departamentu Głównego Mechanika i Energetyka w terminie do dnia 20 lutego 1953 r.

§ 3. Departament Głównego Mechanika i Energetyka oraz służba głównego mechanika i energetyka w centralnych zarządach i przedsiębiorstwach spełniać będzie od dnia 1 stycznia 1953 r. czynności dotychczasowych Komisji Wzorcowych Remontów.

§ 4. Do planu remontów wzorcowych w roku 1953 powinny być włączone remonty wzorcowe dla których opracowana została całkowicie lub częściowo dokumentacja w 1952 r., a które nie były w roku 1952 wykonane oraz te remonty wzorcowe, których wprowadzenie do planu 1953 r. na podstawie wyników planu 1951 r. i 1952 jest celowe.

§ 5. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1953 r. jednocześnie traci ważność Zarządzenie Nr 132 z dnia 14 listopada 1951 r. w sprawie powołania komisji wzorcowych remontów sprzętu budowlanego.

Minister: R. Piotrowski

25.

ZARZĄDZENIE Nr 29
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 12 lutego 1953 r.

w sprawie podniesienia jakości wykonawstwa.

(L. dz. DI/1/449/53)

§ 1. Jakość budownictwa — pomimo jego bardzo znacznego rozwoju oraz stosowania nowych metod wykonawstwa — nie stoi na należytym poziomie. Odczuwa się to zwłaszcza w budownictwie mieszkaniowym, przy przekazywaniu ludności pracującej licznych mieszkań do użytku.

Przed wojną, w warunkach kapitalistycznych, mieszkania peryferyjne, w dzielnicach robotniczych, budowane były prymitywnie, z pominięciem elementarnych potrzeb sanitarnych i zdrowotnych lokatorów.

Obecnie Państwo wykazuje specjalną troskę o zaspokojenie potrzeb warstw pracujących niestety, niejednokrotnie powstające przy budowie, w szczególności przy jej wykańczaniu, liczne braki i usterki obniżają wartość wykonanych robót i urządzeń oraz powodują słusznie ujemne kształtowanie się opinii o poziomie wykonawstwa.

Powszechne błędy w oddawanych do użytku lokalach, jak np. źle dopasowana stolarszczyzna, szpary w podłogach, zacieki, dymiące piece i kuchnie, wadliwe instalacje itp. — po-

wodują niezadowolenie i narzekania użytkowników, ponadto, wymagają kłopotliwego i kosztownego usuwania usterek.

Wadliwe wykonawstwo oraz brakoróbstwo w budownictwie powoduje liczne ujemne skutki, a m. inn. konieczność poprawek, często wątpliwej wartości, nie dających właściwego efektu końcowego, znaczny wzrost kosztów budowy, związanie stanu zatrudnienia przy robotach poprawkowych ze szkodą dla właściwego jego wykorzystania, marnotrawstwo czasu i materiałów, zbędną, nieprodukcyjną pracę aparatu administracyjnego.

W świetle przytoczonych faktów, zagadnienie niskiej jakości wykonawstwa staje się problemem nie tylko technicznym, lecz również społecznym i politycznym i wymaga podjęcia właściwych i skutecznych środków zaradczych.

Należy podkreślić, iż postawienie na właściwym poziomie kultury wykonawstwa powinno być oparte na szerokiej i skoordynowanej akcji, zarówno wśród załóg, jak i aktywu kadry fachowej.

Źródła złej jakości wykonawstwa powstają w trzech różnych ośrodkach dyspozycyjno-produkcyjnych.

1) Pierwszy — to ośrodek skupiający zagadnienia programowania i projektowania.
Najczęstsze błedy w programowaniu to: niewłaściwa lokalizacja oraz niewłaściwe ustalenie kolejności etapów realizacji inwestycji (uzbrojenie terenu powinno poprzedzać właściwe budownictwo) następnie nadmierne skracanie cykli produkcyjnych, bez względu na możliwości techniczne wykonawstwa oraz wymagania technologiczne robót budowlanych powoduje chaotyczność w realizacji i mnożenie się błędów i niedoróbek.
Wadliwe projektowanie, jak złe umieszczanie drzwi przewodów kominowych i wentylacyjnych, urządzeń sanitarnych, niewłaściwe rozwiązanie funkcjonalne pomieszczeń, obniża wartość użytkową obiektów.
2) Drugim poważnym źródłem powstawania niskiej jakości elementów budowy jest produkcja materiałów budowlanych. Zła jakość cegły, nieodpowiednia jakość cementu, licha jakość surowca stolarskiego oraz okuć okiennych i drzwiowych, nieodpowiednie materiały instalacyjne itp. powodują złą jakość wykonawstwa, kosztowne poprawki i podwyższenie kosztów budowy.
3) Trzecia najpoważniejsza przyczyna tkwi w samym wykonawstwie, niestarannym lub wadliwym wykonaniu poszczególnych robót budowlanych i instalacyjnych.
W przebiegu produkcji powstaje większość błędów jakościowych i dlatego niezbędne środki zaradcze dotyczyć powinny przede wszystkim tego odcinka.

§ 3. Dla podniesienia jakości robót oraz kultury wykonawstwa zostaną podjęte środki, zmierzające do usunięcia wszystkich elementów, wpływających na wady jakościowe robót przekazywanych do użytku obiektów.

Środki te, zgodnie z Uchwałą Kolegium Ministerstwa z dn. 27 stycznia 1953 r. zostaną mi przedstawione do zatwierdzenia przez jednostki w terminach wymienionych w uchwale.

Niezależnie od powyższej akcji normatywno-administracyjnej, polecam Centralnym Zarządom Budownictwa Miejskiego podjęcie szerokiej akcji, o charakterze uświadamiającym i społeczno-wychowawczym, wśród załóg i kierownictwa technicznego, według następujących zasad:

1) Zorganizowanie i stałe prowadzenie systematycznej i planowej pracy wychowawczej i szkoleniowej z załogami w terenie, w celu podniesienia uświadomienia znaczenia dobrej jakości robót dla gospodarki państwowej.
2) Ustalenie zakresu obowiązków i odpowiedzialności majstrów, kierowników robót i inspektorów nadzoru.
Zadania te powinny być ściśle sprecyzowane i związane z imiennie wyznaczonymi osobami, z określeniem ich uprawnień obowiązków i odpowiedzialności, ze szczególnym uwzględnieniem nadzoru nad jakością wykonywanych robót. Inspektor nadzoru powinien być obarczony współodpowiedzialnością za międzyoperacyjny jakościowy odbiór robót.
3) Wprowadzenie do czynników premiowania czynnika jakości robót na podstawie oceny komisji odbiorczej.
Należy szerzej korzystać z prawa obniżania premii i nagród za złą jakość przekazywanych robót i przyznawania nagród za wzorowo wykonane obiekty.
4) Podjęcie akcji w kierunku podniesienia kwalifikacji majstrów i kierowników robót, w aspekcie przewidywanego w przyszłości ustalenia zasad weryfikacji kwalifikacji i dokonania odpowiedniego zaszeregowania.
5) Ustalenie zasady jakościowego odbioru materiałów, odpowiedzialności osób kwalifikujących materiały oraz nakazanie bezwzględnego nieprzyjmowania złych materiałów. Należy zwrócić szczególną uwagę na konieczność podniesienia kwalifikacji magazynierów.
6) Dopilnowanie warunków:
terminowego dostarczenia dokumentacji technicznej, należytego zaprojektowania przez kierownika robót — organizacji robót — przed ich rozpoczęciem,
realizowania przebiegu wykonawstwa, zgodnie z dokumentacją oraz projektem organizacji robót.

§ 4. Szczególnie podkreślam konieczność wciągnięcia do walki o jakość robót najszerszego aktywu społecznego, politycznego i technicznego, w celu podnoszenia kultury wykonawstwa.

Jednocześnie należy prowadzić stanowczą walkę z występującymi objawami braku poczucia odpowiedzialności, lekceważenia obowiązków oraz nadużywaniem alkoholu — przez wzmocnienie dyscypliny pracy i produkcji.

Należy ustalić program ciągłej pracy polityczno-wychowawczej z załogami budowlanymi przy współudziale organizacji politycznych i zawodowych, w kierunku uświadomienia załóg o wadze jakości robót oraz eliminacji szkodników, w drodze publicznego ich piętnowania, aż do pozbawienia możliwości pracy w budownictwie i ewent. przekazywania drastycznych przypadków prokuraturze.

O wydanych zarządzeniach w tej sprawie Dyrektorzy Centralnych Zarządów powiadomią mnie w terminie do 25 lutego br.

Minister: **R. Piotrowski**

26.

OKÓLNIK Nr 1
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 26 stycznia 1953 r.

w sprawie sklasyfikowania i wyceny remanentów materiałów zbędnych dla budownictwa miejskiego.

(L. dz. CZZ/23/2138/53)

Przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli od dłuższego czasu magazynują materiały, które ze względu na ich stan lub przydatność nie znajdują zastosowania w wykonawstwie resortu. Do takich materiałów należą przede wszystkim remanenty:

poniemieckie bez względu na ich stan techniczny;
nierozpoznane, których zastosowania nie mogły określić służby zaopatrzenia i techniczne lub powołani rzeczoznawcy;
niepełnowartościowe, które przez uszkodzenie utraciły w znacznym stopniu swą przydatność i przedstawiają tylko wartość złomu lub odpadu;
nietypowe, które mimo zgłoszenia ich do branżowo właściwych jednostek zbytu oraz do Przedsiębiorstwa Upłynniania Remanentów nie zostały zagospodarowane z powodu braku nabywców.

Tego rodzaju materiały w dalszym ciągu zwane materiałami zbędnymi, zamrażają środki obrotowe przedsiębiorstw, zajmują niepotrzebnie magazyny i zniekształcają bilanse.

Materiały zbędne dla budownictwa miejskiego muszą być włączone do produkcji innych resortów w celu ich zastępczego wykorzystania albo przeznaczone na złom lub odpad.

W związku z powyższym oraz zgodnie z wytycznymi okólnika Nr 3 Prezesa Centralnego Urzędu Gospodarki Materiałowej z dn. 20.XII.1952 r. zobowiązuje się przedsiębiorstwa do podjęcia następujących prac przygotowawczych:

§ 1. Stosownie do przepisów § 6 pkt. 1, 2, 3 i 10 Działu V instrukcji, stanowiącej załącznik do zarządzenia Nr 182 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dn. 18.IX.1952 r w sprawie przeprowadzenia inwentaryzacji w r. 1952 w przedsiębiorstwach podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli, komisje inwentaryzacyjne w każdym przedsiębiorstwie mają obowiązek spisać na oddzielnych arkuszach inwentaryzacyjnych m. in.:

1) zapasy materiałów, na które nie było zapotrzebowania w ciągu roku;
2) zapasy materiałów niepełnowartościowych z zaznaczeniem procentu ich przydatności, przyczym procent ten należy określić komisyjnie z udziałem czynnika społecznego;
3) zapasy posiadające wartość złomu lub odpadu;
4) odpady pozostałe na placach budów i zakładów.

§ 2. Kierownik służby zaopatrzenia po zaznajomieniu się z treścią arkuszy inwentaryzacyjnych, zawierających wykazy zapasów zbędnych wystąpi z wnioskiem do

dyrektora przedsiębiorstwa o zwołanie narady roboczej przedstawicieli służby zaopatrzenia, technicznej oraz czynnika społecznego w celu:

1) protokólarnego ustalenia które z materiałów, wykazanych w arkuszach inwentaryzacyjnych jako zbędne mogą być wykorzystane na planowe potrzeby przedsiębiorstwa jako materiały zastępcze, bądź to w ich obecnym stanie, bądź to po wykonaniu we własnym zakresie pewnych przeróbek czy przystosowań;

2) stwierdzenia czy w arkuszach inwentaryzacyjnych nie zamieszczono materiałów zbędnych dla obecnego ich posiadacza, a mogących znaleźć zastosowanie w innym resorcie lub czy nie nastąpiło zgłoszenie do niewłaściwych branżowo jednostek zbytu.

§ 3. Za wykonanie postanowień protokółu z narady odnośnie czynności wymienionych w § 2 pkt. 1 odpowiedzialny jest kierownik służby technicznej przedsiębiorstwa.

§ 4. Służba zaopatrzenia przedsiębiorstwa odpowiedzialna jest za wykonanie części protokółu z narady, dotyczącej przepisu § 2 pkt. 2 i obowiązana jest dopilnować, aby materiały, nadające się do użycia w innym resorcie zostały zgłoszone do właściwych jednostek zbytu.

§ 5. 1) Służba zaopatrzenia przedsiębiorstwa natychmiast po naradzie służb, o której mowa w § 2 sporządzi na podstawie arkuszy inwentaryzacyjnych zestawienia materiałów zbędnych w budownictwie miejskim z pominięciem materiałów zakwalifikowanych na własne planowe użycie oraz przeznaczonych do użycia w innych resortach;

2) zestawienia te powinny zawierać w odniesieniu do każdego materiału następujące dane: nazwę i ilość, wartość wg cen ewidencyjnych, określonych przez głównego księgowego oraz uzasadnienie dlaczego stanowi on materiał zbędny (remanent poniemiecki, nierozpoznany, niepełnowartościowy, nietypowy).

§ 6. 1) Służba zaopatrzenia przedsiębiorstwa prześle do swego nadzorującego centralnego zarządu zawiadomienie, które zawierać będzie wyłącznie ogólną wartość materiałów zbędnych, wynikającą ze sporządzonego zestawienia;

Zawiadomienie obowiązuje również i wówczas gdy jednostka nie posiada remanentów zbędnych dla budownictwa miejskiego.

2) Zestawienia podpisane przez kierowników służby zaopatrzenia oraz technicznej pozostają w aktach przedsiębiorstwa dla celów kontrolnych;

3) Dyrektorzy przedsiębiorstw powinny ustalić ściśle terminy wykonania poszczególnych prac, określonych w okólniku tak, aby wysłanie zawiadomienia do nadzorującego centralnego zarządu nastąpiło przed dniem 15 kwietnia 1953 r.

§ 7. Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego: Warszawa, Śląsk, Północ, Południe, Zachód, Robót Instalacyjnych, Robót Inżynieryjnych, Zakładów Prefabrykacji, Sprzętu i Mechanizacji oraz Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych w terminie do dnia 30 kwietnia 1953 r. obowiązane są sporządzić zawiadomienia zbiorcze, wykazując w nich tylko nazwy nadzorowanych przedsiębiorstw oraz wartość posiadanych przez każde z nich materiałów zbędnych i przesłać je do Centralnego Urzędu Gospodarki Materiałowej, Departament Ekonomiki Zaopatrzenia, a odpis do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia.

§ 8. Z uwagi na gospodarcze znaczenie akcji dyrektorzy centralnych zarządów, wymienionych w § 7 dopilnują, aby praca, od którrej powodzenie akcji jest uzależnione została wykonana przez przedsiębiorstwa właściwie i w terminie.

§ 9. Okólnik obowiązuje od dnia 1 stycznia 1953 r.

Minister: R. Piotrowski

27.

OKÓLNIK Nr 2

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 12 lutego 1953 r.

w sprawie sprawozdawczości operatywnej.

(L. dz. D.I/4/991/53)

Z dniem 15 lutego 1953 r. zwalnia się wszystkie jednostki sprawozdawcze od obowiązku składania sprawozdań operatywnych za okres od 1 do 15 każdego miesiąca.

W związku z powyższym tracą moc obowiązującą odpowiednie postanowienia Okólnika Nr 4 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 24 lutego 1951 r. w sprawie sprawozdawczości operatywnej (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 2, poz. 15) zmienionego Okólnikiem Nr 7 Ministra Budownictwa Miast i Osiedl z dna 16 stycznia 1953 r. (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 1, poz. 15) i Okólnikiem Nr 21 Ministra Budownictwa Miast i Osiedl z dnia 25 marca 1952 r. (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O Nr 6, poz. 65).

Minister: R. Piotrowski

28.

PISMO OKÓLNE Nr 5

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 24 stycznia 1953 r.

w sprawie stosowania farby miniowej.

(L. dz. D.VII 3/1997/53)

Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli — Departament Techniki zwraca uwagę na konieczność stosowania zarządzenia Przewodniczącego P.K.P.G. Nr 365 z dnia 18 listopada 1952 r. w sprawie niektórych ograniczeń wyrobu i zużycia farb ołowianych i cynkowych. (Biul. PKPG Nr 53, poz. 234) którego § 4 głosi:

„§ 4. 1. Zabrania się powlekania farbą miniową następujących przedmiotów:

1) poreczy, ogrodzeń, krat, zbiorników na popiół, mebli ogrodowych i wszelkiego rodzaju tablic,

2) konstrukcji żelaznych i stalowych, jeśli znajdują się w ziemi lub obudowane są betonem,

2. Zakres określony w ust. 1 nie dotyczy mostów i urządzeń kolejowych oraz tablic sygnałowych i innych urządzeń służących do zabezpieczenia ruchu pociągów”.

p.o. Dyrektor Departamentu: M. Ossowiecki

29.

PISMO OKÓLNE Nr 6

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 24 stycznia 1953 r.

w sprawie wykazu norm PN/B i PN/D uznanych za obowiązujące.

(L. dz. D.VII/Wn/152/53)

W celu ułatwienia kontroli stosowania w resorcie norm uznanych za obowiązujące w drodze: rozporządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w trybie art. 14 Ustawy z dnia 20 grudnia 1949 r. o utworzeniu Polskiego Komitetu Normalizacyjnego oraz o polskich normach i standartach (Dz. U. Nr 63, poz. 493), względnie zarządzenia Ministra w trybie art. 3 Ustawy z dn. 3 lipca 1947 r. o normach i standartach budowlanych (Dz. U. Nr 52, poz. 269) — p. art. 16 powołanej wyżej Ustawy z dn. 20 grudnia 1949 r. — Departament Techniki opracował do użytku służbowego wykaz norm z działu budownictwa (PN/B) oraz działu drewna i przemysłu drzewnego (PN D) — stanowiący załącznik do niniejszego pisma okólnego.

Wykaz ten sporządzony został według kolejności numerów w ramach poszczególnych działów (B i D). Uwzględnia on stan prawny na dzień 31 grudnia 1952 r.

Jednocześnie Departament Techniki wyjaśnia, że załączony wykaz obejmuje normy obowiązujące pod rygorem sankcji karnych przewidzianych w art. 15 powołanej Ustawy z dn. 20.XII.1949 r. Konieczność stosowania norm ustalonych lecz formalnie nieuznanych za obowiązujące — wypływa z innych przepisów prawnych jak np: Zarządzenie Ministra Nr 148 z dn. 29.XII.1951 r. w sprawie obliczania konstrukcji żelbetowych (Dz. Urz. MBM'O Nr 16, poz. 153), Zarządzenie Przewodniczącego P.K.P.G. z dnia 11 stycznia 1952 r. w sprawie zasad i trybu zawierania umów o wykonanie robót budowlano-montażowych objętych planem inwestycyjnym (Monitor Polski A-5, poz. 53) p. załącznik Nr 7 — § 5) względnie nieuchylonych przepisów prawa budowlanego art. 402 i inne).

p.o. Dyrektor Departamentu: M. Ossowiecki

WYKAZ OBOWIĄZUJĄCYCH NORM BUDOWLANYCH PN/B i PN/D

wg stanu na dzień 31 grudnia 1952 r.

L. p.	PN/B-Nr	Nr rej. P.K.N.	Data ustalenia	Nazwa normy (określenie)	Grupa działu budown.	Podstawa prawna mocy obowiązującej	Uwagi
1	131	421	IV.1948 r.	Rysunek techniczny budowlany. Oznaczenia na rysunkach.	XIV	Zarz. Min. Odbudowy z dn. 28.II.1948 (Mon. Polski A-14 poz. 197)	obowiązuje od 1.7.49 r.
2	183	6	IX.1948 r.	Mury z kamienia rodzimego. Obliczenia statyczne.	XII	Zarz. Min. Odbudowy z dn. 26.III.1949 r. (Mon-Polski A-20 poz. 299)	Obowiązuje od 5.IV.49 r.
3	302	908	IX.1949 r.	Cegła zwykła. Wymiary	VII	Zarz. Min. Bud. z dn. 15.XII.1949 r. (Mon. Polski Nr A-102 poz. 1204)	
4	490	63	IX.1948 r.	Płyty wiórkowo-cementowe.	VII	Rozp. Przew. P.K.P.G. z dn. 26.II.51 r. (Dz. U. Nr 13 poz. 105)	Przed tym jako zalecona przez Min. Odbud. — Zarządz. z dn. 14.IV 1949 r. (M.P. A-24 poz. 394).
5	624	478	X.1948 r.	Lepik do posadzki deszczułkowej (klepkowej).	VII	j.w.	j.w.
6	1601	268	I.1950 r.	Okna drewniane w budownictwie mieszkaniowym. Dane ogólne	IX	j.w.	Stracił aktualność kosztorys wzorcowy PN/B-660 ,,Stolarka znormalizowanych okien i drzwi".
7	1611	707	I.1950 r.	Okna ościeżnicowe (polskie) Szczegóły konstrukcyjne przy grubości ramiaków 38 mm	IX	j.w.	j.w.
8	1612	708	I.1950 r.	Okno ościeżnicowe (polskie) Szczegóły konstrukcyjne przy grubości ramiaków 45 mm	IX	j.w.	j.w.
9	1616	269	II.1950 r.	Okno skrzynkowe. Szczegóły konstrukcyjne przy grubości ramiaków 38 mm	IX	j.w.	j.w.
10	1617	270	II.1950 r.	Okno skrzynkowe. Szczegóły konstrukcyjne przy grubości ramiaków 45 mm	IX	j.w.	j.w.
11	1621	225	II.1950 r.	Okno półskrzynkowe. Szczegóły konstrukcyjne przy grubości ramiaków 40 mm	IX	j.w.	j.w.
12	1622	226	II.1950 r.	Okno półskrzynkowe. Szczegóły konstrukcyjne przy grubości ramiaków 45 mm	IX	j.w.	j.w.
13	1626	1836	II.1950 r.	Okno zespolone (typu szwedzkiego). Szczegóły konstrukcyjne.	IX	j.w.	j.w.
14	1700	204	III.1949 r.	Stropy żelbetowe gęsto żebrowe betonowane na miejscu budowy. Wymagania konstrukcyjne i zasady obliczeń statycznych.	XII	Zarz. Min. Bud. z dnia 24.X.1949 r. (Mon. Polski Nr A-82 poz. 998).	ad. l. p. 4—13 i 17 — obowiązują od 1.V.1951 r.
15	1701	772	III.1949 r.	Stropy ceramiczne żelbetowe. Wymagania konstrukcyjne i zasady obliczeń statycznych.	XII	j.w.	

Lp.	PN/B-Nr	Nr rej. P.K.N.	Data ustalenia	Nazwa normy (określenie)	Grupa działu budown.	Podstawa prawna mocy obowiązującej	Uwagi
16	1702	2414	III.1949 r.	Stropy płaskie z elementów ceramicznych. Wymagania konstrukcyjne i zasady obliczeń statystycznych.	XII	j.w.	
17	1724	59	IX.1948 r.	Kominy murowe i żelbetowe.	XII	Rozp. Przew. P. K. P. G. z dnia 26.II.1951 r. (Dz. Ustaw Nr 13 poz. 105).	
18	04300	2604	II.1951 r.	Cement. Badanie cech fizycznych.	VIII	Rozp. Przew. P. K. P. G. z dnia 8.VII.1952 r. (Dz. Ustaw Nr 37 poz. 257).	Obowiązuje od 1.X.1952 r.
19	04302	2610	II.1951 r.	Cement. Badanie cech wytrzymałościowych.	VIII	j.w.	(przed tym PN/B-204) j.w.
20	24622	2315	XII.1950 r.	Roztwór asfaltowy do gruntowania powierzchni budowli przed nałożeniem właściwej izolacji asfaltowej.	VIII	j.w.	(przed tym PN/B-662) j.w.
21	30000	3709	VIII.1951 r.	Cement portlandzki 250.	VIII	j.w.	(przed tym PN/B-201) j.w.
22	30001	3710	VIII.1951 r.	Cement portlandzki 350.	VIII	j.w.	j.w.
23	30002	3711	VIII.1951 r.	Cement portlandzki 400.	VIII	j.w.	(przed tym PN/B-206) j.w.
24	30003	3712	VIII.1951 r.	Cement murarski 150.	VIII	j.w.	(przed tym PN/B-209) j.w.
25	30005	3713	VIII.1951 r.	Cement hutniczy 250.	VIII	j.w.	(przed tym PN/B-208) j.w.
26	54865	1210	I.1951 r.	Tarniki — Nacięcia.		Rozp. Przew. P. K. P. G. z dnia 10.X.1951 r. (Dz. Ustaw Nr 54 poz. 381)	Obowiązuje od 1.I.1952 r.
27	59016	2138	X.1950 r.	Narzędzia rzemieślnicze. Kirka do cegły.	X	Rozp. Przew. P. K. P. G. z dnia 16.IV.1952 r. (Dz. Ustaw Nr 21 poz. 136)	„X.1950 r." — data wpisu do rejestru.
28	59019	1713	I.1951 r.	Narzędzia rzemieślnicze. Orkiel.	X	Rozp. Przew. P. K. P. G. z dnia 24.IX.1951 r. (Dz. Ustaw Nr 53 poz. 372).	„X.1951 r." — data wpisu do rejestru. Obowiązuje od 15.I.1952 r.
29	59020	2139	X.1950 r.	Narzędzia rzemieślnicze. Kątownik murarski stalowy.	X	Rozp. Przew. P. K. P. G. z dnia 16.IV.1952 r. (Dz. Ustaw Nr 21 poz. 136).	„X.1950 r." — j.w.
30	59024	1739	I.1951 r.	Narzędzia rzemieślnicze. Hak murarski przesuwny.	X	Rozp. Przew. P. K. P. G. z dnia 24.IX.1951 r. (Dz. Ustaw Nr 53 poz. 372).	„I.1951 r." — j.w. Obowiązuje od 15.I.1952 r.
31	91061	3081	V.1951 r.	Budownictwo mieszkaniowe. Drzwi drewniane wewnętrzne.	IX	Rozp. Przew. P. K. P. G. z dnia 8.VII.1952 r. (Dz. Ustaw Nr 37 poz. 257).	Obowiązuje od 1.X.1952 r. (przed tym PN/B-1641)
32	91062	3082	V.1951 r.	Budownictwo mieszkaniowe. Drzwi drewniane wewnętrzne płycinowe. Wymiary.	IX	j.w.	j.w. (przed tym PN/B-1642)
33	91063	3083	V.1951 r.	Budownictwo mieszkaniowe. Drzwi drewniane wewnętrzne gładkie. Wymiary.	IX	j.w.	j.w. (przed tym PN/B-1643)
34	94011	1914	VIII.1950 r.	Zakrętki okienne wpuszczane do klucza.	X	Rozp. Przew. P. K. P. G. z dnia 10.X.1951 r. (Dz. Ustaw Nr 54 poz. 381).	Obowiązuje od 1.I.1952 r.
35	94021	1915	VIII.1950 r.	Blaszki do zakrętek okiennych.	X	j.w.	j.w.

DZIAŁ: DREWNO I PRZEMYSŁ DRZEWNY

Lp.	PN/D-Nr	Nr rej. P.K.N.	Data ustalenia	Nazwa normy (określenie)	Podstawa prawna mocy obowiązującej	Uwagi
1	54440	1974	IX.1950 r.	Dłuta stolarskie płaskie.	Rozporządzenie Przewodniczącego P.K.P.G. z dnia 24.IX.1951 r. (Dz. Ustaw Nr 53 poz. 372).	Obowiązuje od 15.I.1952 r.
2	54452	1973	IX.1950 r.	Dłuta ciesielskie. Dziubaki.	j.w.	j.w.
3	54454	1972	IX.1950 r.	Dłuta ciesielskie gniazdowe z obsadą śpiczastą.	j.w.	Rozp. Przew. P.K.P.G. z dnia 7.I.1952 r. (Dz. Ustaw Nr 4 poz. 27). Obowiązuje od 15.I.1952 r.
4	54560	1975	IX.1950 r.	Strugi. Zdzieraki stolarskie.	j.w.	j.w.
5	54561	1976	IX.1950 r.	Strugi płaszczyznowe. Równiaki stolarskie.	j.w.	j.w.
6	54562	1977	IX.1950 r.	Strugi płaszczyznowe. Równiaki stolarskie z odchylaczem.	j.w.	j.w.
7	54567	1978	IX.1950 r.	Strugi. Zębaki stolarskie.	j.w.	j.w.
8	94006	2779	III.1951 r.	Tarcica wagonowa iglasta.	Rozporządzenie Przewodniczącego P.K.P.G. z dnia 24.IX.1952 r. (Dz. Ustaw Nr 41 poz. 286).	Obowiązuje od 4.XI.1952r.
9	96003	1938	VII.1950 r.	Brzozowe materiały tarte.	Rozporządzenie Przewodniczącego P.K.P.G. z dnia 24.IX.1951 r. (Dz. Ustaw Nr 53 poz. 372).	Obowiązuje od 15.I.1952 r.
10	96005	2337	VII.1950 r.	Jesionowe materiały tarte.	j.w.	j.w.
11	96008	1939	VII.1950 r.	Wiązowe materiały tarte.	j.w.	j.w.
12	96004	1925	VII.1950 r.	Grabowe materiały tarte.	Rozporządzenie Przewodniczącego P.K.P.G. z dnia 10.X.1951 r. (Dz. Ustaw Nr 54 poz. 381).	Obowiązuje od 1.XII.1951 r
13	96010	2857	V.1950 r.	Olchowe materiały tarte.	j.w.	j.w.

30.

PISMO OKÓLNE Nr 7
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 21 stycznia 1953 r.

w sprawie wniosków o nabycie nieruchomości na podstawie dekretu z dn. 26.IV.1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości (Dz. U. z 1952 r. Nr 4, poz. 31).

(L. dz. D.XI/W4/2276/53)

Nawiązując do pisma okólnego Nr 109 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 6.IX.1952 r. przesyła się w odpisach: pismo okólne Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 36 z dnia 29.XI.1952 r. oraz pismo Prezydium Rady Ministrów — Zespół II z dnia 9.VIII.1952 r. Nr IaI/0/41/52.

Pisma te zmieniają przepisy zawarte w załącznikach do powołanego na wstępie pisma okólnego Nr 109. Ministerstwo prosi o podanie treści załączonych odpisów pism do wiadomości podwładnym organom z poleceniem ścisłego przestrzegania zawartych przepisów.

Ponadto Ministerstwo prosi o ponowne zwrócenie uwagi nadzorowanym jednostkom, że wadliwie opracowane wnioski pod względem formalnym będą zwracane wnioskodawcom bez rozpatrywania do uzupełnienia. Praktyka wykazała, że wnioskodawcy nie przestrzegają przepisu art. 5 ust. 2 dekretu z dn. 26.IV.1949 r. (Dz. U. z 1952 r. Nr 4, poz. 31) i wymaganej opinii Prez. Wojew. Rady Narod. do wniosków nie dołączają, co utrudnia i opóźnia załatwianie takich wniosków.

V-Dyrektor Departamentu: J. Stefański

PAŃSTWOWA
KOMISJA PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT INWESTYCJI
INIA/B-08-170/52

PISMO OKÓLNE Nr 36

z dnia 29 listopada 1952 r.

zmieniające i uzupełniające pismo okólne Nr 26 z dnia 20 sierpnia 1952 r. w sprawie wniosków o udzielenie zezwolenia na nabycie nieruchomości-niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych.

I. Treść punktu 8 pisma okólnego Departamentu Inwestycji PKPG Nr 26 zostaje zastąpiona w następującym brzmieniu:

„8. Przy niniejszym Departament Inwestycji podaje do wiadomości odpis pisma Prezydium Rady Ministrów Zespół II z dnia 9 sierpnia 1952 r. Nr Sa.I/0 41/52 w sprawie opiniowania wniosków o zezwolenie na nabycie nieruchomości.
Jednocześnie wyjaśnia się, że pismo Prezydium Rady Ministrów ma stanowić załącznik do pisma okólnego Nr 26".

II. Po punkcie 11 dodaje się nowy punkt treści następującej:

12. W tych przypadkach, gdy nieruchomość lub jej część niezbędna wykonawcy dla realizacji narodowych planów gospodarczych stanowi własność związku wyznaniowego, przed wystąpieniem do Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego o udzielenie zezwolenia na jej nabycie należy uzys-

kać opinię Referatu do Spraw Wyznań właściwego Prezydium powiatowej rady narodowej. Opinię tę, z zaznaczeniem w czyim użytkowaniu dana nieruchomość znajduje się, należy dołączyć do wniosku.

V-Dyrektor Departamentu: B. Baliński

PREZYDIUM RADY MINISTRÓW

Warszawa, dnia 9 sierpnia 1952 r.

Zespół II

Nr Sa.I/0/41/52

Opiniowanie wniosków o zezwolenie na nabycie nieruchomości na cele realizacji narodowych planów gospodarczych.

Prezydia Wojewódzkich Rad Narodowych (wszystkie) oraz Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi.

Prezydium Rady Ministrów (zespół II) wyjaśniło pismem z dnia 1.IV.1952 r. Nr Sa.I 0/14/52 iż opinię Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej, przewidzianą w art. 5 dekretu z dnia 26.IV.1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. R. P. z 1952 r. Nr 4, poz. 31) powinny przygotowywać jeśli chodzi o nabycie nieruchomości rolnej) lub ogrodniczo-warzywniczej — wydziały rolnictwa i leśnictwa, a w przypadku nabywania innej nieuchomości — wydziały gospodarki komunalnej i mieszkaniowej.

Ponieważ w praktyce okazało się, że wydziały te nie mają możliwości ustalenia istotnych potrzeb wykonawców narodowych planów gospodarczych, gdyż nie leży to w zakresie ich działania — wskazano jest aby prezydia wojewódzkich rad narodowych zleciły przygotowywania tych opinii wojewódzkim komisjom planowania gospodarczego, które są należycie zorientowane zarówno w potrzebach zainteresowanych wykonawców narodowych planów gospodarczych, jak i interesach ogólno-gospodarczych. Opinia prezydium powinna być przygotowywana przez wojewódzkie komisje planowania gospodarczego w porozumieniu z zainteresowanymi wydziałami tegoż prezydium i z uwzględnieniem wytycznych zawartych w okólniku Nr 61 Prezesa Rady Ministrów i Przewodniczącego PKPG z dnia 24.III.1952 r. odnośnie przekazywania, nabywania i czasowego zajmowania terenów zabudowanych oraz gruntów rolnych i leśnych pod budowę i rozbudowę obiektów inwestycyjnych (Monitor Polski Nr A-27, poz. 381).

Przygotowana przez wojewódzką komisję planowania gospodarczego opinia powinna być zaaprobowana i podpisana jako opinia Prezydium (a nie wojewódzkiej komisji planowania gospodarczego) przez przewodniczącego prezydium lub jego zastępcę, albo przez jednego z członków prezydium.

Dyrektor Generalny: St. Tołwiński

31.

PISMO OKÓLNE Nr 9

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 30 stycznia 1953 r.

w sprawie ubezpieczenia tuczu gospodarczego trzody chlewnej.

(L. dz. D.V/3/98/53)

W związku z przewidywanym znacznym wzrostem dotychczasowego pogłowia tuczu gospodarczego, prowadzonego na podstawie Zarządzenia Prezesa Rady Ministrów, Przewodniczącego P.K.P.G., Ministra Handlu Wewnętrznego oraz Prezesa G. U. S. i K. z dnia 12.XII.1951 r. (Mon. Polski Nr A-105, zagadnienie ubezpieczenia tuczu gospodarczego trzody chlewnej wymaga jednolitego ujęcia na terenie wszystkich jednostek gospodarczych podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli.

Dla uniknięcia strat i znalezienia pokrycia finansowego w przypadku ewent. zdarzyć się mogących szkód w pogłowiu tuczarni, zaleca się — w oparciu o § 2 ust. 2 i 3 Instrukcji Nr 1 P.K.P.G z dnia 17 kwietnia 1952 r. w sprawie ubezpienia od padnięcia żywego inwentarza będącego w posiadaniu jednostek gospodarki uspołecznionej — ubezpieczyć w Państwowym Zakładzie Ubezpieczeń tucz gospodarczy trzody chlewnej, prowadzony zarówno w ramach Oddziałów Zaopatrzenia Robotniczego, jak i przy stołówkach pracowniczych przyzakładowych prowadzonych przez zakłady pracy we własnym zakresie.

Podaje się ważniejsze zasady i czynności, które powinny być przestrzegane lub podjęte w związku z ubezpieczeniem tuczu:

1. Do zawarcia umowy ubezpieczenia uprawnione są jednostki gospodarcze prowadzące samodzielną rachunkowość (Zjednoczenie lub Oddział Zaopatrzenia Robotniczego).
2. Umowy powinny być zawierane na warunkach podanych w okólniku Nr 95/85/52 P.Z.U. — Dyrekcja Ubezpieczeń Zwierząt z dnia 25 września 1952 r. i zgodnie z treścią wzorcowego formularza „wniosku polisy", stanowiącego załącznik pomienionego okólnika. Z warunkami tymi należy się zaznajomić bezpośrednio we właściwym terenowo Inspektoracie P.Z.U.
3. Podstawę do obliczenia odszkodowania stanowi wartość rzeźna zwierzęcia w chwili zajścia szkody. Wartość tę ustala się następująco:
   a) do wagi 85 kg. — wg tabeli wartości sztuk tucznych,
   b) w wadze ponad 85 kg. — wg ceny kg. wagi żywej cennika urzędowego.
4. Dowód ubezpieczenia ma charakter polisy generalnej. Do obliczenia składki służy załącznik do polisy, opracowany przez P.Z.U. w formie pisma, które wypełnia ubezpieczający i przesyła do P.Z.U. bądź raz w miesiącu, bądź w miarę nabywania zwierząt, co powinno być uzgodnione z właściwym terenowo Inspektoratem P.Z.U. przez ubezpieczającego.
5. Z uwagi na stosunkowo wysoki koszt ubezpieczenia (zł. 25, zł. 35 lub zł. 50 od sztuki w zależności od pogłowia tuczarni) zainteresowane przedsiębiorstwa powinny przewidzieć w planie finans.-gospodarczym na rok 1953 odpowiednie sumy na pokrycie składek ubezpieczoniowych.
6. W sprawozdaniach kwartalnych ze stanu ubezpieczeń należy wykazywać obroty tych ubezpieczeń w oddzielnych pozycjach i nie łączyć ich z obrotami ubezpieczeń zwierząt, których obowiązek ubezpieczenia wynika z § 2 ust. 1 wymienionej wyżej instrukcji P.K.P.G.

p.o. Dyrektor Departamentu: E. Strika

32.

PISMO OKÓLNE Nr 11

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 27 stycznia 1953 r.

w sprawie sprawdzania zachowania obowiązujących warunków technicznych przy odbiorze robót budowlanych i instalacyjnych.

(L. dz. D.VII/6/801/53)

W związku z postanowieniem § 8 Zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 162 z dnia 31 lipca 1952 r. w sprawie trybu odbioru robót budowlanych i instalacyjnych (Mon. Pol. Nr A-67, poz. 1024) — wyjaśnia się i przypomina co następuje:

1. Przez „Warunki techniczne" o których mowa w § 8 ust. 1 pkt. 2 zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 162 z dnia 31 lipca 1952 r. należy rozumieć:
   1) dla robót objętych Cennikiem Robót Budowlanych i Instalacyjnych. — Warunki szczegółowe zawarte w Cenniku Robót Budowlanych i Instalacyjnych na 1950 r. (wyd. b. Min. Budownictwa Nr 42).
   2) dla robót nieobjętych Cennikiem Robót Budowlanych i Instalacyjnych — Warunki zawarte w Polskich Normach Budowlanych oraz w innych obowiązujących instrukcjach i wytycznych.
2. Przy dokonywaniu odbioru robót budowlanych i instalacyjnych należy szczególnie dokładnie sprawdzić zgodność wykonanych robót z warunkami technicznymi wykonania robót, o których mowa wyżej.

p.o. Dyrektor Departamentu: M. Ossowiecki

33.

PISMO OKÓLNE Nr 12 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 31 stycznia 1953 r.

w sprawie wykonawstwa robót budowlanych w I kwartale 1953 r.

(L. dz. D.VII 6/48/53)

W związku z § 6 Zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 382 z dnia 19 grudnia 1952 r. w sprawie robót i dostaw inwestycyjnych, objętych planem inwestycyjnym na rok 1952, niewykonanych do dnia 31 grudnia 1952 r. oraz koniecznością zapewnienia sprawnego wykonawstwa robót budowlano-montażowych w I kwartale 1953 r. wyjaśnia się i przypomina co następuje:

1. Umowy o wykonanie robót budowlanych, które mają być prowadzone w pierwszym kwartale 1953 r. powinny być zawarte w terminie do dnia 26 lutego 1953 r. według zasad oraz trybu określonych: a) Uchwałą Prezydium Rządu Nr 79 z dnia 17 stycznia 1953 r. w sprawie ustalenia zasady generalnego wykonawcy robót budowlanych i montażowych:
   b) Zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 stycznia 1952 r. w sprawie zasad i trybu zawierania umów o wykonanie robót budowlano-montażowych objętych planem inwestycyjnym (Monitor Polski Nr A-5, poz. 53, Nr A-20, poz. 246, Nr A-159, poz. 1383).
   c) Zarządzeniem Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 37 z dnia 5 marca 1952 r. w sprawie umów o wykonanie robót budowlanych zleconych przez jednostki podporządkowane Centralnemu Zarządowi Budowy Miast i Osiedli ZOR (Dz. Urz. M. B. i O. Nr 5, poz. 46).
2. W przypadku, gdy na roboty, które mają być rozpoczęte przed dniem 28 lutego 1953 r. nie może być zawarta umowa w trybie, o którym mowa w ust. 1, wówczas do czasu zawarcia umowy stosunki pomiędzy zamawiającym a wykonawcą normują:
   a) ustalenia zawarte w kwestionariuszu „zlecenia" sporządzonym według wzoru stanowiącego załącznik Nr 5a do instrukcji Nr 24b Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w sprawie sporządzenia projektów rozdziału robót budowlano-montażowych, wstępnego zlecenia tych robót oraz sporządzenia projektów planów przedsiębiorstw budowlano-montażowych na rok 1953.
   b) warunki umowne, stanowiące załącznik Nr 7 do Zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wymienionego w ust. 1 pkt. b.
3. Podstawę do prowadzenia robót budowlano-montażowych objętych planem inwestycyjnym, o których mowa w ust. 1 do czasu zawarcia umów stanowi oświadczenie inwestora Centralnego zawarte w części VI kwestionariusza „zlecenie", że roboty są objęte limitem inwestycyjnym na 1953 r. Jeżeli tytuł inwestycyjny należy do grupy II oświadczenie powyższe składa inwestor naczelny w granicach upoważnienia udzielonego mu przez inwestora centralnego.
4. Prowadzenie robót przed zawarciem umowy nie zwalnia inwestora bezpośredniego od przedłożenia oddziałowi banku specjalnego (finansującego inwestycje) wymaganej dla danego rodzaju robót dokumentacji projektowo-kosztorysowej, określonej w przepisach o zasadach finansowania inwestycji lub odpowiedniego zaświadczenia, o którym mowa w piśmie okólnym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego — Dep. Inwestycji Nr 43 z dnia 2 stycznia 1953 r. w sprawie zaświadczeń o dokumentacji projektowo-kosztorysowej wymaganej dla Planu Inwestycyjnego na rok 1953.
5. Umowami należy obejmować wszystkie koszty związane z wykonaniem robót, a w tym również na przykład:
   a) koszty dodatkowe związane z zatrudnieniem robotników zamiejscowych,
   b) koszty dodatkowe robót wykonywanych w warunkach zimowych,
   c) koszty dodatkowe suszenia mechanicznego budynków itp.

Pominięcie wyżej wymienionych kosztów przy zawieraniu umów uniemożliwia pokrycie ich w okresie wykonania robót.

p.o. Dyrektor Departamentu: **M. Ossowiecki**

KOMUNIKAT I

W Dzienniku Ustaw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej ogłoszono:

W Nr 3 z dnia 15.I.53 r. poz. 4 rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3.I.53 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 10 stycznia 1951 r. w sprawie uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia.

W Nr 4 z dnia 16.I.53 r. poz. 7 dekret z dnia 24.XII.52 r. o przewozie przesyłek i osób kolejami.

W Nr 5 z dnia 20.I.53 r. poz. 8 rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10.I.53 r. zmieniające stawki uposażeń pracowników państwowych.

Poz. 9 rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10.I.53 r. zmieniające stawki uposażenia nauczycieli oraz wynagrodzenia za czynności dodatkowe i zlecone pracowników nauki.

Poz. 10 rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10.I.53 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie wynagrodzenia członków zespołów orzekających Głównej Komisji Arbitrażowej i okręgowych komisji arbitrażowych.

W Monitorze Polskim ogłoszono:

W Nr A-1 z dnia 14.I.53 r. poz. 12 Uchwałę Rady Ministrów Nr 1116 z dnia 28.XI.52 r. w sprawie ustalenia wykazu szkół wyższych uprawnionych do nadawania stopnia kandydata nauk.

W Nr A-3 z dnia 19.I.53 r. poz. 34 Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 31.XII.52 r. zmieniające zarządzenie z dnia 2 maja 1951 r. w sprawie ujawnienia, upłynnienia i zapobiegania tworzeniu się zbędnych i nadmiernych remanentów materiałów zaopatrzeniowych w urzędach i instytucjach i przedsiębiorstwach państwowych.

Poz. 35 zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 2.I. 53 r. uzupełniające przepisy w sprawie planowania inwestycji nie scentralizowanych limitowych.

W Nr A-4 z dnia 20.I 53 r. poz. 42 Uchwałę Rady Ministrów Nr 52 z dnia 10.I.53 r. zmieniającą uchwałę z dnia 24.I. 51 r. w sprawie trybu powoływania komisji resortowych i wynagrodzenia za udział w posiedzeniach.

W Nr A-5 z dnia 24.I 53 r. poz. 47 Uchwałę Prezydium Rządu Nr 57 z dnia 17.I.53 r. sprawie powołania społecznych komisji kontroli gospodarki materiałowej paliwami stałymi i gospodarki cieplnej.

Poz. Nr 48 Uchwałę Prezydium Rządu Nr 58 z dnia 17.I. 53 r. w sprawie zwiększenia oszczędności w użyciu paliw stałych oraz powołanie pełnomocników do spraw oszczędnego i racjonalnego wykorzystania paliw.

KOMUNIKAT II

Wydane zostały a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenie Ministra Nr 1 z 3.I.53 r. L. dz. DI 1 8044 52 w sprawie terminów sporządzania dokumentacji organizacyjnej wielkich budów.

Zarządzenie Ministra Nr 2 z 3.I.53 r. L. dz. DXIV/215/ /12217 52 w sprawie gabinetów lekarskich oraz izolatek w szkołach, przedszkolach, bursach i internatach i innych zakładach wychowawczych podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli.

Zarządzenie Ministra Nr 4 z 8.I.53 r. L. dz. WG 3 52 o prowadzeniu ewidencji mieszkań służbowych i zakładowych przez jednostki podległe Ministerstwu Budownictwa Miast i Osiedli.

Zarządzenie Ministra Nr 6 z 13.I.53 r. L. dz. DI 2 24 53 w sprawie wykonawstwa robót gazowniczych.

Zarządzenie Ministra Nr 7 z 16.I.53 r. L. dz CZZPref./AH6/ 52 w sprawie przejęcia przez Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego remanentów typowej stolarki budowlanej nagromadzonych w magazynach Zakładów Produkcji Elementów Budowlanych.

Zarządzenie Ministra Nr 8 z 20.I.53 r. L. dz. DVI 1 43 53 w sprawie branżowego planu kont na 1953 dla Przedsiębiorstw Budowlanych i Zakładów nadzorowanych przez Centralny Zarząd Wojskowy Przedsiębiorstw Budowlanych.

Zarządzenie Ministra Nr 9 z 20.I.53 r. L. dz. D.VI 1 44 53 w sprawie branżowego planu kont na 1953 dla jednostek nadzorowanych przez Centralny Zarząd Robót Instalacyjnych.

Zarządzenie Ministra Nr 10 z 21.I.53 L. dz. GM 2 53 zmieniające zarządzenie z 19.VII.51 w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa.

Zarządzenie Ministra Nr 14 z 24.I.53 L. dz. D.II W25 53 w sprawie sposobu dokonywania wpisów w dowodach osobistych i tymczasowych zaświadczeniach tożsamości o przyjęciu do pracy i zwolnieniu.

Zarządzenie Ministra Nr 15 z 21.I.53 r. L. dz. D.VI 1/80/53 w sprawie branżowego planu kont na 1953 r. dla Zakładów Transportowych Budownictwa Miejskiego Warszawa, nadzorowanych przez Centralny Zarząd Budownictwa Miejskiego Warszawa.

Zarządzenie Ministra Nr 16 z 26.I.53 L. dz. D.I 3/504/53 w sprawie opracowanego rocznego planu oddawania do użytku obiektów inwestycyjnych w 1953 r.

Zarządzenie Ministra Nr 17 z 26.I.53 L. dz. CZZ 61/447 w sprawie planu przewozu ładunków kolejami normalnotorowymi na I kwartał 1953 r.

Zarządzenie Ministra Nr 20 z 24.I.53 L. dz. D.I 1/298/53 w sprawie terminów sporządzania dokumentacji organizacyjnej odbudowy Traktu Starej Warszawy.

Zarządzenie Ministra Nr 21 z 31.I.53 r. GM 3/2411/53 w sprawie utworzenia Oddziałów zaopatrzenia robotniczego w niektórych przedsiębiorstwach budownictwa miejskiego.

Zarządzenie Ministra Nr 22 z 3.II.53 r. L. dz. D.XIV 530/911 w sprawie uzupełnienia wykazu średnich szkół zawodowych II stopnia, których absolwenci podlegają w 1953 r. przepisom ustawy o planowym zatrudnieniu absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych (będzie ogłoszono w Monitorze Polskim).

Pismo okólne Ministerstwa Nr 1 z 7.I.53 r. L. dz. XIII/3/6523/52 w sprawie zasad zaszeregowania i wynagradzania pracowników zatrudnionych w komórkach personalnych.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 2 z 14.I.53 r. L. dz. WG/1/5256/52 w sprawie zasad postępowania przy zgłaszaniu reklamacji jakościowych produkcji przemysłu graficznego.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 3 z 15.I.53 r. L. dz. D.XIII/3/52 w sprawie rejestracji obowiązujących płac.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 4 z 17.I.53 r. L. dz. XI/1/1862/52 w sprawie ogródków działkowych przy zakładach przemysłowych.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 8 z 29.I.53 r. L. dz. DI/1/536/53 w sprawie opracowania projektu planu na 1953 r. dla przedsiębiorstw niebudowlanych w oparciu o nowe ceny, taryfy i stawki płac.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 10 z dnia 28.I.53 r. L. dz. CZZ 31/2633/53 w sprawie ramowego zakresu czynności komórki inspektorsko-instruktorskiej gospodarki materiałowej Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli, Warszawa, Al. Stalina 26.

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli prenumerata roczna — 18 zł., półroczna — 10 zł. 50 gr. Cena pojedyńczych egzemplarzy wskazana na każdym egzemplarzu. **Wpłacać należy do** Narodowego Banku Polskiego V oddział miejski Warszawa Rachunek Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli Nr 378 — 412 — 18 część 21, dział 3 rozdział 24 § 3 wpływy z wydawnictw —

Cena 1 zł. 80 gr.

Drukarnia Akcydensowa, W-wa, Tamka 3 4.000. Zam 485 z dn. 23.II.53. Podpisano do druku 12.III.53. Druk ukończono 17.III.53. Objętość 2 ark. druku. Pap. druk. sat. kl. VII, A1/60 g. 4-B-12577.

ODBIORCA:

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.